

המכתב

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

גליון 121

פְּרָשַׁת פְּנִיחַס תּוֹשֵׁפ"א

– עִם עֲנִינֵי 'הַצּוֹת הַלְיָלָה' –

תּוֹרוֹת, שִׁיחוֹת, מְנַהֲגִים, הַתְחַזְקוֹת, וְתּוֹפְלוֹת

הדפסת הגליון נתנדב

לעילוי נשמת

הרה"צ רבי אשר יעקב

בהגה"צ רבי רפאל זצ"ל

נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט לפ"ק

תנצב"ה

לעילוי נשמת

הר"ר ראובן שלמה

ב"ר ברוך בענדעט הלוי זצ"ל

נלב"ע כ"ז תמוז תשנ"ז לפ"ק

תנצב"ה

האור האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹרַת בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם הַתּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּיָּדָא
לְאַתְגְּלִיָּא
לְעִתִּיד־לְבֹא

יו"ל בעז"ה ע"י

מכון אור האורות

רבינו נחמן מברסלב זיע"א

B48148@gmail.com

פרשת פנחס

אדרבא מקבל עוד הבעל־דבר יותר פח מזה השם.

וזה בחינת מה שכתוב בזהר־הקדוש (פנחס רלז): "שראה פינחס המ"ם של מות משויטט אז". הינו: כי המ"ם, היא בחינת הסמ"ד־מ"ם המשויטט סביב סביב פנ"ל.

ודע: שהשם הנ"ל הוא שם סא"ל, ויוצא מפסוק (תהלים לב ז): "אֵתָה סִתְר לִי", מראשי־תבות, והמ"ם של "מצר תצרני", הוא בחינת המ"ם הנ"ל, בחינת הסמ"ד־מ"ם המשויטט סביב המכסה והמסתר הנ"ל לשלט על האדם. ואם חס־ושלום מוצא מקום לשלט, אזי מקבל יותר פח מזה השם, כי נצטרף המ"ם להשם סא"ל הנ"ל, ונעשה צרוף שמו 'סמא'ל.

על־כן צריך להפסיק בין תבות "אתה סתר לי", לתבת "מצר", כדי שלא לעשות צרוף שמו חס־ושלום וכו'. אבל בפשמרין עצמן בכח השם הנ"ל, אזי הוא מכסה ומסתר, בחינת: "אתה סתר לי", וגם "מצר תצרני" ותשמרני.

ב.

(לקוטי־מוהר"ן ח"א רמא)

פשיש דינים, הִיה מדת־הדין מכלה האדם חס־ושלום. אבל אין לה פח לכלות לגמרי וכו'. אבל האדם יש לו פח לכלות לגמרי את חברו חס־ושלום. ועל־כן פשיש דינים על אדם, ובא אדם אחר וחולק עליו,

"פינחס בן אלעזר בן אהרן הנהן, השיב את חמתי מעל בני ישראל, בקנאו את קנאתי בתוכם, ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי"
(במדבר כה, יא)

"השיב את חמתי", מאי 'השיב את חמתי'. אלא אלין אינון ג' ממונים דגיהנם: משחית, אף, וחימה. בגין דחמא ההוא 'חמה' דהוה פשיט ואתמשך מסטרא דיצחק וכו'. דכד חמא ההוא 'חמה', חמא ליה דהוה נחית על רישיהון דישראל. מאי חמא חמא מ', את דא דהוה טאס ברקיעא, ודא הוא סימנא ד'מלאך־המנות', דבעיא לאתבנאה באת וא' ואת ת'. מה עבד פנחס, דהוה מתלבש ביצחק, כדין נטיל ההוא את מ', וחסף ליה, וחסר ליה בהדיה. פיון דחמא 'מלאך־המנות' דפנחס, חטף ליה להווא מ' בהדיה, מיד תב לאחורא וכו'.

בגין דאות מ', הוה סימנא קדמאה לאדם־הראשון, למבני מות על עלמא. בגין דאת דא הוה טאס על רישיה דאדם, בטעתא דכתיב (בראשית ג ו): "ותקח מפריו", מ' פריו. והוה מחכא ו"ת, בזמנא דכתיב (שם טס, וז): "ותאכל, ותתן, ותפקנה". כדין אתבני 'מנות' על עלמא.

פנחס הוה חמי ליה השתא ההוא את מ', טאס על רישיהון דישראל. והיאך חמא ליה. חמא דיוקנא דמ' פתוחה, מליא דמא. פיון דחמא ליה, אמר הא ודאי סימנא ד'מלאך־המנות', מיד חטף לה, אדכר עלה שמא מפרש, ונחית להאי את לגביה וכו'. ודא נטיל פנחס, וקם בתוך מ', ועל דא: "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי". (זהר פנחס רלז).

א.

(לקוטי־מוהר"ן ח"א ריג)

דע: שיש שם, שפשעהקדוש־ברוך־הוא רוצה להסתיר האדם מן הבעל־דבר, להצילו ממות שנגזר עליו - מסתיר ומכסה אותו בזה השם!

ואזי הבעל־דבר משויטט ומחפש סביבות זה האדם, לבקש לו מקום שיוכל להפגם תחת המסתר והמכסה להזיקו. אף תקף בשמביט עליו, נסתלק ואין לו פח מחמת זה השם. אבל בשחס־ושלום מוצא מקום לכנס תחת המסתר והמכסה, אזי

אזי מדת-הדין מסתלק ממנו, כי רוצים יותר שינקם בו האדם, כי יש לו פח.

על-כן מי שהוא צדיק גדול ומשגיח בתקון העולם, הוא חולק לפעמים בכונה על צדיק אחד, כדי לסלק מעליו מדת-הדין, כי יסמכו עליו שהוא ינקם יותר, אבל אחר-כך הוא עושה ברחמים ואינו עושה יסורים לאותו הצדיק.

וזה פרוש (במדבר כה, יא): "פינחס בן אלעזר וכו', השיב את חמתי וכו', בקנאו את קנאתי בתוכם, ולא כליתי וכו'". הינו: שפינחס השיב את חמת השם, וסלק מדת-הדין מישראל, על-ידי שלבש נקמה לנקם בהם, על-כן נסתלקו הדינים. וזה מחמת כי הדינים אינם יכולים לכלות וכו', ורוצים יותר בפאדם רוצה לנקם.

וזה: "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי". הינו: שבזה מודיע לנו התורה גדל הטובה שעשה פינחס לישראל, בקנאו את קנאתו יתברך, ולבש נקמה לנקם בהם.

והטעם הוא: כי "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי" - הינו: ש'בקנאתי', ב'מדת-הדין' שלי, איני מכלה את בני ישראל, כי מדת-הדין אין בה פח לכלות. אבל האדם פשנוקם יש לו פח לכלות לגמרי חסוֹשֵׁלוֹם.

על-כן עשה פינחס טובה נפלאה לישראל במה שלבש קנאה לנקם בהם, כי על-ידי-זה רפתה מישראל פח הדינים. בחשבם שפינחס ינקם בהם ביותר. ועל-כן על-ידי-זה השיב פינחס את חמתי וסלק מדת הדין כנ"ל. אבל באמת פינחס

בִּוֹדַי הָיָה רַחֲמָן, וּבִוֹדַי אַחֲר־כֵּן הַקָּל הַדִּינִים מֵעַלֵיהֶם.

ג.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א רעח)

"בְּקִנְאוֹ אֶת קִנְאָתִי" (במדבר כה, יא) - בְּחִינַת הַצְּדִיק שְׂאִינוּ מְקַנֵּא שׁוֹם צְדִיק, לֹא בְּעוֹלָם-הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם-הַבָּא - רַק אוֹתוֹ לְבַדּוֹ יִתְבָּרַךְ.

ד.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב סה)

בְּשִׁמְקִנְאֵין קִנְאָת הַשֵּׁם צְבִי-אוֹת, נִחְשָׁב כְּמוֹ צְדָקָה. כְּמוֹ שִׁכְתָּבוֹ ה'תּוֹסְפוֹת' עַל מַה שְׂאִמְרוּ רַז"ל (בבא-בבא י: ע"ל משלי יד, לד): "צְדָקָה תְרוֹמֵם גּוֹי, אֵלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. וְחֶסֶד לְאֲמִים חֲטָאת, אֵלֹהֵי הָעֻבְיֹת, שֶׁכָּל חֶסֶד שְׁעוֹשִׂין וְכוּ' [חטא הוא לְהוֹ, שְׂאִינֵם עוֹשִׂין - אֵלֹא לְהַתְגַּדֵּל בּוֹ; אֵלֹא שֶׁתִּמְשַׁךְ מְלִכּוּתוֹ; אֵלֹא לְהַתְיַהֵר בּוֹ; אֵלֹא לְחַרֵּף אוֹתָנוּ]. וְהִבִּיאוּ רֵאִיָּה מ'נְבוֹזָרְאֲדָן'. וְכִתְבוּ ה'תּוֹסְפוֹת' שָׁם: "וּנְבוֹזָרְאֲדָן עָשָׂה אִזְ צְדָקָה, שֶׁקִּנְאָ לְהַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא". נִמְצָא: שֶׁ'קִּנְאָת הַשֵּׁם צְבִי-אוֹת' הוּא כְּמוֹ 'צְדָקָה'.

[לקוטי-הלכות, ברפת-השחר ה, פח (על לקוטי-מוהר"ן הנ"ל) - כן מבאר בתהלים לענין 'פנחס', כמו שכתוב (תהלים קו, ל): "וישמד פנחס ויפלל", שקנא קנאת ה' צבאות, ונתחשב לו לצדקה" (שם פסוק לא הסמוך). הרי מבאר דברי אדמו"ר ז"ל: "שקנאת השם צבאות, נחשב לצדקה".]

ה.

(שיחות-הר"ן צו)

הַשִּׁי"י עוֹלָמוֹת שִׁישׁ לְהַצְּדִיק, הוּא בּוֹנֵה אוֹתָם מִמַּחֲלַקֶת וְכוּ'. כִּי הַצְּדִיק מְטָה כָּלפִי חֶסֶד, וְדָן כָּל הַחוֹלְקִים עָלָיו לְכַף-זְכוּת, שֶׁפּוֹנְתָם לְשֵׁם-שָׁמַיִם. כִּי לֹא

הִיָּה הָעוֹלָם יָכוֹל לִסְבֹּל אֹרֶז הַצְּדִיק, שְׂגֹדוֹל מְאֹד לִסְבֹּלוֹ, וְגַם מִחֲמַת שֵׁישׁ כַּמָּה דִּינִים וְקִטְרוּגִים גְּדוֹלִים עַל הַצְּדִיק הַגָּדוֹל הָאֵמֶת. עַל־כֵּן הֵם חוֹלְקִים עָלָיו, וּבָזָה הֵם מִשְׁתִּיקִים הַדִּינִים וְהַקִּטְרוּגִים.

כְּמוֹ שְׂאֵנו רוֹאִים כְּשֵׁישׁ דִּין קָשָׁה עַל אָדָם אֶחָד, וְאֶחָד לֹבֵשׁ קִנְיָה וְאוֹמֵר: "אֲנִי אֵלֶיךָ וְאֶנְקָם מִמֶּנּוּ וְאֶעֱשֶׂה בּוֹ דִּין", עַל יְדֵי זֶה הוּא מִשְׁתִּיק מִמֶּנּוּ שְׂאֵר הַבְּעַל־יָדִין שְׂמִקְטָרִגִים, שְׂלֹא הִיָּה אֶפְשָׁר לוֹ לִסְבֹּל דִּינֵיהֶם.

נִמְצָא: שְׂזָה שֶׁהוֹלֵךְ לִנְקָם מִמֶּנּוּ, עוֹשֶׂה לוֹ טוֹבָה גְּדוֹלָה מְאֹד, כִּי בּוֹדֵאֵי טוֹב וְנוֹחַ לוֹ לִסְבֹּל דִּינּוֹ שֶׁל זֶה, שְׂזָה אֶפְשָׁר לוֹ לִסְבֹּלוֹ, מִלִּסְבֹּל דִּינֵיהֶם חִסּוֹ שְׂלֹום, שְׂלֹא הִיָּה אֶפְשָׁר לִסְבֹּלוֹ.

וְכִמוֹ שְׂמִצִּינוּ אֶצֶל פִּינְחָס בְּמַעֲשֵׂה זְמָרִי - כִּי לֹא פִינְחָס הָיָה יִשְׂרָאֵל חֵיבִין כְּלָיָה חִסּוֹ שְׂלֹום. אֵךְ מִחֲמַת שֵׁיִצָּא פִינְחָס וְקִנְיָה קִנְיָת הַשֵּׁם, עַל־יְדֵי־זֶה נִשְׁתַּק הַדִּין מֵעַל יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂכַתוֹב (בְּמִדְבָר כה, יא): "בְּקִנְיָאוֹ אֵת קִנְיָתִי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא כְּלִיתִי וְכוּ'".

כֵּן זֶה שֶׁהוֹלֵךְ עַל הַצְּדִיק וְאוֹמֵר: "אֲנִי אֶעֱשֶׂה לוֹ וְאֶרְאֶה לוֹ גְּבוּרָתִי וְנִקְמַתִּי מִמֶּנּוּ", עַל־יְדֵי־זֶה מִשְׁתִּיק מִמֶּנּוּ שְׂאֵר הַדִּינִים. וְגַם עוֹשֶׂה לוֹ טוֹבָה וְכוּ'. וְעַל־יְדֵי־זֶה מַעֲלִין אוֹתוֹ מִדְרָגָה לְדְרָגָה יוֹתֵר עָלֵיוֹנָה.

"הַנְּנִי נִתֵּן לוֹ אֵת בְּרִיתִי שְׂלֹום. וְהִיָּתָה לוֹ וְלִזְרַעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֵנָּה עוֹלָם" (בְּמִדְבָר כה, יב-יג)

ו.

(לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א לג, א)

עַל־יְדֵי מָה יִמְצָא הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ בֵּין בְּטִיבוֹ

בֵּין בְּעֵקוֹ, עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה הַנִּקְרָאת 'שְׂלֹום', כְּמָה דָּאתָ אָמַר (מִשְׁלִי ג, יז): "וְכָל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׂלֹום". וְעַל־יְדֵי 'צְדִיקִים' שְׂנִקְרָאוּ גַם כֵּן 'בְּרִית שְׂלֹום' (זֶהָר בְּרֵאשִׁית לג, נח נט: וְעוֹד). וּמִחֲמַת זֶה יָכוֹל לֶאֱהָב אֵת הַשְׂלֹום בְּכָל מְקוֹם, הֵן בְּטִיבוֹ וְכוּ', וְיָכוֹל לִהְיוֹת שְׂלֹום בֵּין יִשְׂרָאֵל, וְלֶאֱהָב זֶה אֵת זֶה.

ז.

(לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א לד, ז-ח)

כְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא נִתֵּן הַכְּהֵנָה לְפִינְחָס, אָמַר (בְּמִדְבָר כה, יב): "הַנְּנִי נִתֵּן לוֹ אֵת בְּרִיתִי שְׂלֹום". כִּי הַכְּהֵנָה הִיא בְּחִינַת אֱהָבָה, הוּא 'אַבְרָהָם', שׂוֹרָה בְּמְקוֹם 'בְּרִית שְׂלֹום', הֵינּוּ: 'צְדִיק יְסוּד עוֹלָם'.

וְעַל־יְדֵי מָה תְּבוּאָה לְבַחֲיַנַת אֱהָבָה? - כְּשֶׁתְּקַבֵּל מִן כָּל הַנִּקְדוֹת, הֵן מִנְּהַ וְנִבְה, וְהֵן מִהַנִּקְדוֹת שְׂבֻכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, הֵן מִנְּקֵדָה כְּלָיוֹת - שְׂשֵׁם אֶצֶל כָּל הַנִּקְדוֹת, שׂוֹרָה אֱהָבָה קְדוֹשָׁה הַנִּקְרָא 'כְּהֵן', כְּמוֹ שְׂכַתוֹב: "הַנְּנִי נִתֵּן לוֹ אֵת בְּרִיתִי שְׂלֹום". וְהַנִּקְדָּה הוּא 'בְּרִית שְׂלֹום', כְּמוֹ שְׂכַתוֹב בְּעֵץ־חַיִּים (שַׁעַר שְׂבִירַת־הַפְּלִים פ"ג): "שְׂהָאֹר הַחֶסֶד נִשְׂאָר בִּיסוּד דְּאַצִּילוֹת".

ח.

(לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א לט)

הַעֲרָלָה הֵם 'שְׂלֵשׁ קְלָפוֹת', הַמְּסַבְּבִים הַבְּרִית שְׂלֹום. וְכִשְׂמִשְׁבְּרִין אֵת הַעֲרָלָה, אֲזִי נִתְגַּלָּה 'בְּרִית שְׂלֹום'. וְכִשְׂשֵׁשׁ 'שְׂלֹום' לְמִטָּה, יֵשׁ לוֹ 'שְׂלֹום' לְמַעְלָה בְּמִרוֹמוֹ. וְכִשְׂשֵׁשׁ 'שְׂלֹום' לְמַעְלָה, אֲזִי נִתְגַּלָּה וְנִתְרַבָּה 'שְׂבַע גְּדוֹל' בְּעוֹלָם.

- שְׂאֵר עֲנִינֵי פִּנְחָס, נִמְצָאִים בְּסוֹף פְּרַשַׁת בְּלָק -

הנפשות יתאוו תאוה להיות נשרשים בשמו וכו'. ול'שם' הזה יזכו, מחמת בחינת 'חומה', בחינת מאריך אף, שיכבש פעסו וכו'.

וזו פרוש: (משלי יט, יד): "בית והון נחלת אבות". "בית והון" - זה בחינת: "בביתי ובחומתי" וכו' - זה הפח מקבל מ'אבות', שה'אבות' היו מגירים גרים וכו'.

יב.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א ס, ד)

'יראת הבן' שהוא "מזרא אב ואם", צריך להמשיכה בבחינת 'נחלת אבות', בחינת (משלי יט, יד): "בית והון נחלת אבות". וצריך שתתפשט ה'יראה' על כל חלקי עשירות, שהם 'נחלת אבות'. דהינו בחינת 'שליש קוין', בחינת (בבא מציעא מב.): "לעולם ישלש אדם מעותיו, שליש בפרקמטיא, ושליש בקרקע, ושליש בידו". וכו'.

יג.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א סט)

כל אדם ואדם באשר הוא בא לעולם, הוא בא עם בת-זוגו המיוחדת לו, ועם סכום ממוון הקצוב לו, שיהיה לו בזה העולם, וכמה 'פרות', הינו 'בנים', שיהיו לו בזה העולם.

והם בחינת 'איכל' ו'ענפים' ו'פרות' - הינו: שאור נפשה' הוא בחינת 'עקר האיכל'. שממנו יוצאים ומתפשטים 'ענפים', הינו: התנוצצות והתפשטות 'אורה', הינו בחינת ה'ממוון' - הוא בחינת 'ענפים' של ה'איכל'. ועל ה'ענפים' אלו גדלים ה'פרות', הינו ה'בנים'.

נמצא: כשאחד גוזל מחברו 'ממוון', הוא גוזל ונוטל ממנו 'ענפים' של

"חנוך משפחת החנכי" (במדבר כו, ה)
"הטיל הקדוש-ברוך-הוא שמו עליהם ה"א מצד זה ויו"ד מצד זה, לומר: מעיד אני עליהם, שהם בני אבותיהם. וזהו שמפרט על ידי דוד (תהלים קכב, ד): "שבטי י"ה עדות לישראל". השם הזה מעיד עליהם לשיבטיהם, לפיכך בכלם בתיב: 'החנכי' הפלאי' וכו'. (רש"י)

ט.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א לו, ו)

העיד עליהם הכתוב: "שישראל נקראו שבטי י"ה", כמו שפרש רש"י ז"ל על "החנוכי" (במדבר כו, ה): "שמי מעיד עליהם". שם י"ה, שהוא בחינת 'מחין', כמו שמובא (שירי-השירים רבה ד, כה): "שהעבד"ם היו אומרים: אם בגופם היו מושלים" וכו', לפיכך העיד הכתוב עליהם" וכו'. וזה הוא (זהר): "סלוקא דיסודא עד אבא ואמא" - הינו: בחינת: "שמי מעיד עליהם".

"לאלה תחלק הארץ" (במדבר כו, נג)

י.

(ספר-המדות, הקדמה)

ארץ-ישראל היא קומה שלמה, וחלקת ארץ-ישראל היא כפי קומת אדם. הינו: שחלק וגבול זה הוא בחינת 'ראש', וחלק וגבול זה הוא בחינת 'יד ימין', וכיוצא בזה כל השנים-עשר גבולים של ארץ-ישראל, שנתחלקה לשיבטים, שכלם הם כפי חלקי קומת אדם, כמובא מזה בספרים (עץ-חיים, שער מג פ"א).

"איש כי ימות ובן אין לו, והעברתם את נחלתו לבתו" (במדבר כז, ח) - עניני 'נחלה וירושה'

יא.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א נט, ה)

'ונתתי להם בביתי ובחומתי, יד ושם טוב מבנים ומבנות' (ישעיה נה, ה). 'ושם' - הינו: שיזכה לשם טוב, שכל

ה'אילן' שלו, הינו: התנוצצות 'אור-נפשה',
שמשם ה'ממון' פנ"ל.

על-כן על-ידי-זה הוא גוזל ונוטל ממנו
נפש בניו ובנותיו שתלויים וגדלים
ויונקים מאור הענף הזה, כי הם הם ה'פרות'
הגדלים על ה'ענפים' אלו, וכשנוטל ה'ענף'
נוטל ה'פרות'.

וזה סוד שאמרו רז"ל (בבא-קמא ק"ט): "הגוזל
את חברו, כאלו גוזל ממנו נפש בניו
ובנותיו".

וזה בחינת 'ירשה' ששייך לבנים - כי
כשהפרות יוצאין, לפעמים עדין
צריכים לענפיהם לינק מהם. ועל כן
כשנפטר, ואינם יכולים לינק עוד, כי נפסק
הנקת האילן, על-כן הם מקבלים ויורשים
הממון השייך להם, להשלים אורם, והיא
מקבלת השאר מה שראוי לה לאורה - וזה
בחינת ה'פתבה' שנוטלת.

ולפעמים אין צריכין הבנים לקבל עוד
אור מהענפים, ואף-על-פי-כן
נוטלים ירשה - זהו מבחינה אחרת. כי
כשהבנים יוצאים לעולם, יוצא תכף עמהם
'בת-זוגם', ו'ממונם', ו'בניהם' - הינו:
ה'אילן', וה'ענפים', וה'פרות', והאב מקבץ
אורם. ועל-כן אפשר שיהיה גם-כן לאב
ממון בשביל בניו, על-ידי שמקבץ חלקי אור
שלם.

ועל-כן לפעמים הם נוטלים ירשה, אף
שאינם צריכים לאמן לקבל אור
מענפיה, אבל הם נוטלים ממון שלם,
שקבץ אביהם על-ידם מחלקי אור שלם.

ובאמת לא היה ראוי לחלק הירשה
בשורה, כי בודאי אינו שנה חלקי

אורם. אבל אי-אפשר למסר משפט זה
לבית-דין שלמטה, כי אין יודע חלוקים אלו,
כיי-אם היודע תעלומות, והוא באמת מסדר
אחר-כך פראוי, ונוטל מזה ונותן לזה.

יד.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א קג)

איתא בגמרא (סנהדרין דף צ"א): "כל המזנע
הלכה מפני תלמיד, כאלו גוזלו
מנחלת אבות, שנאמר (דברים לג, ד): 'תורה
צוה לנו משה מורשה' וכו'.

וכיין שראה משה, שבני ראובן ובני גד
מניאין לב בני-ישראל מנחלת
אבותם - בשביל זה קרא להם: "תרבות
אנשים הטאים" (במדבר לב, יד), ותרגם
אונקלוס: "תלמידי גבריא חיביא". הדבר
הזה קבלתם מרבניכם, שרבעם גזל מכם
'הלכות', ו'הלכות' הם 'נחלת אבות' פנ"ל.
ועתה גם אתם הולכים בדרכי אבותיכם,
ורצונכם לגזל מישראל 'נחלת אבותם'.

טו.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב עא)

"אף נחלת שפרה עלי" (תהלים טז, ו).
"נחלת" - זה בחינת 'יעקב', בחינת
(דברים לב, ט): "יעקב חבל נחלתו".

טז.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב לז)

דרך העולם: שכל עבודתם הוא, פדי
להשאיר ירשה לבניו וכו'. אבל
הממון של תאוות עולם-הזה, הוא 'מותרות',
שנשאר מן האדם 'מותרות', אחר שמלא
תאוותו בעולם-הזה, וה'מותרות' אחר כל
תאוותיו, הוא ה'ממון' שנשאר אחריו.

גם הבנים שאינם נולדים בקדשה, הם גם כן 'מותרות' ממש, כי הם באים מ'מותרות', ו'סרחון', ו'עכירת-המח' שיוצא לחוץ, ומזה נתהוו ה'בנים' וכו'.

ומי שפניח בנים פאלו, הוא גנאי ובזיון, כי הם בחינות 'מותרות' ו'טנוף', על-כן הוא רוצה לכסות אותם ול'יפות אותם עם ה'ממון', שהוא גם-כן 'מותרות גמור', שנשארו אחר כל התאוות. וזהו ה'ירשה' שמשאיר להם אחר מותו, נמצא שמכסה בטנוף על טנוף.

וזהו (תהלים יז, יד): "ישבעו בנים" - שה'שביעה' שלהם הוא 'בנים', שבשבילם הם מבלים את ימיהם. "והניחו יתרם לעולליהם" - שמכסים ב'מותרות' על ה'עוללים', שהם גם-כן בחינות 'מותרות' כנ"ל - הינו: ה'ירשה' שפניחים לבנים, שבשביל זה מבלים ימיהם.

אבל אני - אין בוחר לעצמי ב'אם לזכות לחזות בנעם ה'". וזהו (שם שם, טו): "אני בצדק אחזה פניך" - שדוד המלך עליו-השלוש אמר: שבחר לו רק לזכות בצדקות שלו, לחזות פני השם ולהפיר הבורא-יתברך. וגם הבנים שהוא חפץ להשאיר - פונתו רק בשבילו יתברך, כדי להשלים בבביל "צלם דמות תבניתו" (ברכת שבע-ברכות), כי ה'בנים' דקדשה הם גבוהים מאד וכו'.

וגם מי שבוחר בעולם-הבא, ורוצה להשאיר זכותו לבניו, גם זה בחינת 'ישבעו בנים' וכו'. ועם-כל-זה טוב מאד אפלו מי שעובד בשביל עולם-הבא. וגם טוב להשאיר זכותו לבניו, פמובא: "שאין לאדם לקבל כל שכרו, רק ישאיר מזכותו לבניו אחריו".

רק שהצדיקים השלמים אוהבי-השם באמת, פגון דוד וכיוצא, אין בוחרים בכל-זה כלל, ואין רוצים לא בעולם-הזה, ולא בעולם-הבא, ולא להשאיר זכותם וצדקתם לבניהם, רק למלאות רצונו יתברך וכנ"ל.

ז.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב עב)

"כל המענג את השבת, נותנין לו נחלה בלי מצרים" (שבת קיח). הינו: 'בלי גבול', כי 'ענג שבת' שהוא 'מעין עולם-הבא', הוא בחינת 'בלתי גבול'.

ח.

(שיחות-הר"ן ריז)

עקר הידיעה ממנו יתברך, כבר הודיעו לנו אבותינו הקדושים וכו', והניחו לנו ירשה טובה כזאת. ואנחנו מחיבים לקבל הירשה הטובה הזאת בשמחה גדולה, כמו שכתוב (תפלת שחרית): "אשרינו מה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו, ומה יפה ירשתנו" (מתפלת שחרית) וכו'.

רק הפסוקים מזהירים אותנו: לקח הידיעה הקדושה הזאת במחנה, ולהמשיכה ולקשרה בלבנו היטב תמיד בכל עת, "למען תהיה יראתו על פנינו לבלתי נחטא" וכו'.

ט.

(ספר-המדות, עניני נחלה וירשה')

[א] כל השורה תבואתו של חברו, אינו מניח בן לירשו (בנים ח"א לא). [ב] לעולם יחזיק אדם בנחלת אבותיו, ואל ימכר ואל יחליף אותם (ממון עט). [ג] מי שסחורותיו ונחלותיו מפזרים ואינם במקום אחד,

לפַעַמִּים נְצוּל עַל-יְדֵי-זָה מְקַרְעָה עַל מֵתוֹ (מִמּוֹן ח"ב כח). [ד] הַמוֹנֵעַ הֶלְכָה מִתְלַמְּדוֹ, כְּאִלּוּ גּוֹזְלוֹ מִנְחַלַּת אַבוֹתָיו, וְאִפְלוּ עֲבָרִין שְׂבַמְעֵי אִמּוֹן מְקַלְלִין אוֹתוֹ וּמְנַקְבִין אוֹתוֹ כְּכַבְרָה. וְאִם לְמַדּוֹ, זֹכָה לְבִרְכוֹת פְּיוֹסָה, וְזֹכָה וּמְלַמְּדָה לְעוֹלָם-הַבָּא (צַדִּיק ג). [ה] מִי שְׂמֵתוּדָה עַל עֲוֹנוֹתָיו, יִזְכֶּה שְׁלֵא יִצְטָרֵף לְמִכּוֹר מִנְחַלַּת אַבוֹתָיו (תְּשׁוּבָה סט).

רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד" (רש"י; בַּמִּדְבָּר-רַבָּה כא, טו) - כִּי הַצַּדִּיק מִמְשִׁיךְ וּמְשַׁלֵּם הַרוּחֵי-חַיִּים שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

וְזָה פְּרוּשׁ (בְּבֵא-בִתְרָא עד): "אָמַר רַבָּה בַר בַּר חֲנָה וְכוּ', וְעִיל טִיעָא תוּתָה בְּרַבָּה" [וּנְכַנְס סוּחַר אֶחָד תַּחַת בְּרַכּוֹ] - הֵינּוּ: הַצַּדִּיק, שֶׁנִּקְרָא 'טִיעָא', כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י בְּכָל מְקוֹם: "סוּחַר יִשְׁמַעֲל", וְ'סוּחַר' הוּא בְּחִינַת הַרוּחַ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (קִהְלֵת א, ו): "סוּבַב סַבַּב הוֹלֵךְ הַרוּחַ". וְהֵינּוּ הַצַּדִּיק שֶׁמְקַבֵּל הַרוּחַ מֵהַקְּדוּשָׁה.

וְזָהוּ: "סוּחַר יִשְׁמַעֲל" - עַל-שֵׁם (פְּרָאשִׁית טז, יא): "כִּי שָׁמַע ה' אֶל עֲנִיָּה", כִּי הַצַּדִּיק שׁוֹמֵעַ כָּל הָאֲנָחוֹת שֶׁל הַדְּבָקִים בּוֹ, "כִּי מִמֶּנּוּ תוֹצֵאוֹת חַיִּים" (מְשַׁלֵּי ד, כג) לְכָל-אֶחָד, כִּי הוּא "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ" כַּנ"ל.

"וְזָקִיף רַמְחָא" [וְרוּמְחוֹ זְקוּף בְּיָדוֹ] - 'רוּמְחָ' הוּא בְּחִינַת "רוּחַ מ"ם" (עֵין זָהָר פִּנְחָס רלז). וְכוּ', בְּחִינַת (פְּרָאשִׁית א, ב): "וְרוּחַ אֲלֻקִּים מִרְחַפֵּת עַל פְּנֵי הַמַּיִם", הֵינּוּ: הַתּוֹרָה שֶׁנִּתְּנָה לְאַרְבָּעִים יוֹם, שֶׁשֵּׁם הַרוּחֵי-חַיִּים וְכוּ'.

נב.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א י, ה-ט)

הָעֵצָה הַיְעוּצָה לְבַטֵּל הַנְּאֻוָה, שֶׁהִיא הָעֵבֹדָה-זָרָה, הָעֵקֶר הוּא עַל-יְדֵי הַתְּקַרְבוֹת לְצַדִּיקִים וְכוּ', וְ'צַדִּיק' הוּא בְּחִינַת 'רוּחָא', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בַּמִּדְבָּר כז, יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ". וְעַל-יָדוֹ נִכְנַע רוּחַ גְּבוּהָ, "אֵל אַחֵר" (שְׁמוֹת לז, יד), 'כְּפִירוֹת', וְנִעֲשָׂה מֵ'אַחֵר' 'אֶחָד', כִּי הוּא קוֹצֵא דְאוֹת ד' (תְּקוּנֵי-זָהָר נה): וְכוּ'.

וְזָה פְּרוּשׁ (בְּבֵא-בִתְרָא עד): "אָמַר רַבָּה בַר בַּר חֲנָה וְכוּ', וְאַנְחָה בְּרִישָׁה דְרַמְחָא"

נ.

(עַל-יָם-לְתֵרוּפָה, ד וַיֵּצֵא תַקְצוֹ)

לִיבַע קִינְדֵּר! גַּעלוֹיבֵט אִיז הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ אִיךְ הָאב אִיךְ שׁוֹיךְ גַּעגַעבֵן א גּוּטֵע יְרוּשָׁה' אוֹיף אִיבִיג. קִיין עֶשֶׂר אִין דְּעֵר וְוַעלֵט, קַען אַזוֹי א יְרוּשָׁה' נִישְׁט לְאַזֵּן, מִיר הָאבֵן זִיךְ בְּרוּךְ-הַשֵּׁם גְּאַרְנִישְׁט צוֹ שְׁעַמֵן.

[בְּנֵי הָאֱהוּבִים! בְּרוּךְ-הַשֵּׁם פֶּבֶר נִתְתִי לָכֶם יְרוּשָׁה טוֹבָה לְעוֹלָם. שׁוּם עֶשֶׂר שְׁפַעוֹלָם, לֹא יִכּוֹל לְהַשְׁאִיר יְרוּשָׁה' כְּזֶה. אִין לָנוּ בְּרוּךְ-הַשֵּׁם בְּמָה לְהַתְּבַשֵּׁן].

- וְעֵינַן עוֹד בְּלְקוּטֵי-הֶלְכוֹת 'הֶלְכוֹת נַחֲלוֹת' -

"יִפְקֹד ה' וְכוּ' אִישׁ עַל הָעֵדָה וְכוּ'. וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יְבִיאֵם, וְלֹא תִהְיֶה עֵדַת ה' בְּצֵאֵן אֲשֶׁר אִין לָהֶם רַעָה וְכוּ'. קַח לָךְ וְכוּ' אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ וְכוּ'" (בַּמִּדְבָּר כז, טז-יז-יח)

נא.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א ח, ב-ח)

עֵקֶר הַרוּחֵי-חַיִּים, מְקַבְּלִין מֵהַצַּדִּיק וְהַרְבֵּ שְׂבִדוֹר, כִּי עֵקֶר 'רוּחֵי-חַיִּים' הוּא בְּהַתּוֹרָה וְכוּ'. וְכִשְׁהוּא מְקַשֵּׁר לְהַצַּדִּיק וְהַרְבֵּ שְׂבִדוֹר, כִּשְׁהוּא מֵתְאַנַּח וּמְאַרִיךְ רוּחָה, מִמְשִׁיךְ 'רוּחֵי-חַיִּים' מֵהַצַּדִּיק-שְׂבִדוֹר שֶׁהוּא דְבוּק בְּהַתּוֹרָה, אֲשֶׁר שֵׁם הַרוּחַ.

וְזָהוּ שֶׁנִּקְרָא הַצַּדִּיק (בַּמִּדְבָּר כז, יח): "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", "שִׂידַע לְהֵלֵךְ נֶגֶד

[והניחה בראש הרמח] - "רמח דא רוח מ"ם" (זהר פנחס רלז). וכו', כי המ"ם היא ארבע רוחות, בחינת "רוח הצדיק דנשב בידיו ורגליו" (תקוני-זהר נג), וראש הרמח הוא הצדיק, "כי מפנו תוצאות הרוח" (לשון הפסוק במשלי ה, כג - עין ח"א תורה ח - מובא לעיל), כמו שכתוב: "איש אשר רוח בו" פנ"ל.

נג.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א כט, ב)

להקים ולרומם את ה'דעת, הוא על-ידי ש'בח הצדיקים'. כשמשבחין ומפארין הצדיקים, גת'רומם ה'דעת. בבחינת (דברים לב, יא): "כנשר יעיר קנו", "נשרא, דא רוחא" (תקוני-זהר נג), דא בחינת 'צדיק', בבחינת (במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו". "יעיר קנו" - שהוא מעורר המחין מתרדמותו, מבחינת מחין דקטנות, מבחינת שנה וכו'.

נד.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב ה, ח)

צריכין להפש ולבקש מאד אחרי מנהיג אמת, להתקרב אליו. כי כל מנהיג ומנהיג יש לו בחינת רוח-נבואה. וגם עכשו שבטלה הנבואה, בהכרח שיהיה להמנהיג בחינת: "רוח אחרת" (במדבר יד, כד), מה שאין נמצא בשאר ההמון, שעל-ידי-זה זכה להיות מנהיג.

אך באמת כל מנהיג ומנהיג של ישראל, יש לו בחינת "רוח אחרת" (במדבר יד, כד), כי הוא בחינת: "איש אשר רוח בו, אשר יוציאם ואשר יביאם" (במדבר כז, יז), כי המנהיג המוציא והמביא את ישראל, בודאי יש לו בחינת "רוח אחרת", אשר מחמת זה נעשה הוא דיקא מנהיג לישראל.

וזו ה'רוח אחרת' - הוא בחינת 'רוח-הקדש', רוח-נבואה. אף-על-פי שעכשו אין נמצא רוח-נבואה, רוח-הקדש' ממש, אף-על-פי-כן בודאי יש לו בחינת 'רוח אחרת', הנמשך מן הקדשה, מה שאין נמצא בשאר ההמון. אף-על-פי שאינו רוח-הקדש' ממש לידע עתידות, אף-על-פי-כן הוא בבחינת רוח-הקדש', רוח-נבואה'.

ועל-ידי בחינת ה'רוח-הקדש' שיש להמנהיג האמת, על-ידי-זה כל המתקרבים אליו נתחזק ונתתקן אצלם האמונה האמתיות דקדשה, ונתתקן ונתברר בחינת המדמה, וזוכין לאמונה ישרה דקדשה וכו'.

וצריך לבקש מאד מהשם-יתברך: "שיזכה להתקרב למנהיג אמת!" - כדי שיזכה לאמונה אמתיות בשלמות.

נה.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב ט)

מנהיגי-הדור, הם בחינת רוח, כמו שכתוב (במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו", "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד" (רש"י; במדבר-רבה כא, טו). וישראל' הם בחינת 'לבא, כי ישראל הם לבא דכל עלמא" (זהר פנחס רכא).

וצריכין מנהיגי-הדור, לנשב בבחינת רוחם, על כל אחד מישראל, שהם לבא דעלמא, לנפח מהם העפרוריות, דהינו מרה-שחורה שנופל עליהם, שעל-ידי-זה אינו יכול האיש הישראלי, שהוא בחינת לב, לדלך ולבער להשם-יתברך וכו'.

וחוזרין ונתחברין חלקי האש שבכל אחד ואחד מישראל, ונתקשרין ביחד,

וַנַּעֲשִׂין בְּחִינַת לֵב. וְכָל אֶחָד וְאֶחָד נַעֲשֶׂה בְּחִינַת לֵב לְמָקוֹם, שְׁצָרִיךְ שִׁיהִיָּה שָׁם בְּחִינַת לֵב, וְחוּזֵר וּבוֹעֵר לְהַשְׁמִיטָתָּבְרָךְ וְכוּ'.

נו.

(לקוטי מוה"ר"ן ח"ב לט)

יֵשׁ לָנוּ לְכַסּף וּלְהַתְּגַעֵגַע וּלְהַשְׁתַּוְּקַק מְאֹד: "מִי יִתֵּן וְהָיָה לָנוּ מְנַהֵיג־הַדּוֹר, רוּעָה נְאֻמָּן, כְּמוֹ מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עֲלִיּוֹ-הַשְּׁלוֹם", שְׂמוּגָדֵל עֵצָם מַעֲלָתוֹ הָיָה יָכוֹל לְהָאִיר אֶפְלוֹ בַּפְּחוֹת שְׂבַפְחוֹתִים, אֶפְלוֹ בְּשַׁפְּחָה, כְּמוֹ שְׂאֲמָרוֹ רַז"ל (מְכִילְתָּא בְּשַׁלַּח) וְכוּ'.

שִׁיהִיָּה לוֹ זֶה הַכַּחַ, שְׂיִוְכַל לְהָאִיר אֶפְלוֹ בְּנוֹ, בְּבְחִינַת רִגְלִיךְ, שְׂאֶפְלוֹ הָרִגְלִיךְ שְׂרַחֲוֹקִים מִה'מַח', אֶפְעֵל-פִּי-כֵן גַּם הֵם יוּכְלוּ לְהַשִּׁיג וּלְדַעַת הַתְּכַלִּית עַל-יַדֵּי כָּל דָּבָר וְדָבָר שְׂבָרָא בְּעוֹלָם הַשָּׁפֵל הַזֶּה.

וְרֵאֵוִי לָנוּ לוֹמֵר זֹאת בְּבִכָּיָה, בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ, לְבַבּוֹת וּלְהַתְּגַעֵגַע לְבַקֵּשׁ וּלְהַתְּחַנֵּן לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ: "מִתִּי נִזְכָּה לָזֶה, שִׁיהִיָּה לָנוּ זֶה הַדַּעַת, שְׂנִוְכַל לְדַעַת וּלְהַפִּיר הַבוֹרָא יִתְבַּרְךָ מִכָּל דָּבָר שֶׁל זֶה הַעוֹלָם בְּפָרְטֵי פָרְטִיּוֹת, עַד הַתְּכַלִּית".

וּכְפִי הַמְּדַרְגָּה פְּחוֹתָה שְׂלָנוּ עִתָּה, וְכַלְנוּ אֵיךְ פָּנִינוּ יְפוֹת כָּלֵל, אָנוּ צְרִיכִין שְׂיִרְחַם עָלֵינוּ הַשֵּׁם-יִתְבַּרְךָ, לְתַן לָנוּ מְנַהֵיג רוּעָה נְאֻמָּן, שְׂיִוְכַל לְהָאִיר בְּנוֹ יְדִיעָה הַנִּלְ, כְּדֵי שְׂנִוְכַל לְעַבְדוֹ יִתְבַּרְךָ כְּרֵאֵוִי וּלְבוֹא אֶל הַתְּכַלִּית.

נז.

(לקוטי מוה"ר"ן ח"ב עב)

יֵשׁ בְּחִינַת 'רוּחַ' בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, וְהַמְּנַהֵיג הָאֲמֵתִי שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת מֹשֶׁה, הוּא בְּחִינַת 'רוּחַ הַכּוֹלֵל', בְּחִינַת (בְּמִדְבָּר כז, יח):

"אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", וּפְרַשׁ רַש"י: "שְׂיִוְדַע לְהַלֵּךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד" (בְּמִדְבָּר-רַבָּה כ"א, טו). כִּי כָּלֵם מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ, כִּי הוּא בְּחִינַת 'רוּחַ הַכּוֹלֵל' וְכוּ'. בְּחִינַת 'רוּחַ אֱלֹקִים' (שְׁמוֹת ל"א, ג) וְכוּ'.

וְכָל אֶחָד לְפִי בְּחִינַת ה'רוּחַ אֱלֹקִים' שְׂיֵשׁ בּוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ', 'רוּחַ נְבוּאָה', כְּמוֹ-כֵן הוּא זוֹכֵה לְחֵדֶשׁ בַּתּוֹרָה וְכוּ'. כִּי זֶה ה'רוּחַ אֱלֹקִים', הוּא שׁוֹרָה עַל פְּנֵי הַתּוֹרָה וְכוּ', עַל-כֵּן עַל-יַדֵּי ה'רוּחַ אֱלֹקִים' הַזֶּה זוֹכִין לְחֵדֶשׁ בַּתּוֹרָה.

עַל-כֵּן עַל-יַדֵּי ה'מְנַהֵיג הָאֲמֵתִי' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', בְּחִינַת 'דַּעַת הַכּוֹלֵל', 'רוּחַ הַכּוֹלֵל', שְׂעַל-יָדוֹ מִתְּנוּצֵץ מַחוּז שֶׁל כָּל אֶחָד וְכוּ', עַל-יַדֵּי-זֶה נִמְשָׁךְ לְכָל-אֶחָד 'חֵדוּשִׁין דְּאוּרִיתָא', כִּי ה'חֵדוּשִׁין דְּאוּרִיתָא' הֵם עַל-יַדֵּי בְּחִינַת ה'רוּחַ אֱלֹקִים' שְׂשׁוֹרָה עַל פְּנֵי הַתּוֹרָה וְכוּ'.

"וְסִמְנַתְּ אֶת יָדְךָ עָלָיו" (בְּמִדְבָּר כז, יח)

נח.

(לקוטי מוה"ר"ן ח"א ס"א, ב)

ה'סְמִיכָה' שְׂסוּמְכִין אֶת הָרַב, וְהַפְּתָב', הֵם מְבַחֲנִינָה אַחַת. כִּי ה'סְמִיכָה' בְּיָדִים, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (דְּבָרִים ל"ד, ט): "וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן מָלֵא רוּחַ חֲכָמָה, כִּי סָמַךְ מֹשֶׁה אֶת יָדָיו עָלָיו". וְהוּא בְּחִינַת ה'פְּתָב', בְּחִינַת "יָד בּוֹתְבַת" (תְּקוּנַיִי-זֶהָר פ"ט), בְּחִינַת 'חֲכָמָה', כִּי 'אוֹתִיּוֹת הַפְּתָב' בָּהֶם נִבְרָאוּ כָּל הַעוֹלָמוֹת וְכוּ'.

וּכְשֶׁהַחֲכָם הָרֵאֵוִי לְסְמִיכָה נִסְמָךְ בְּשֵׁם רַבִּי וְכוּ', אֲזִי עַל-יַדֵּי ה'סְמִיכָה', שְׂאֲזִי מְקַבֵּל חֲכָמָתוֹ מִבְּחִינַת 'יָד ה"', בְּבְחִינַת: "וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן מָלֵא רוּחַ

חֲכָמָה" וְכוּ' כַּנִּל, אָזִי מֵבִיא הָאָרֶה וְכַח
בְּכַתְבֵי־דָנוּ, שֶׁהוּא גַם בֶּן מִבְּחִינַת 'חֲכָמָה'
וְכוּ', שְׁעַל־יְדֵי ה'שִׁכְל' שֶׁמְקַבֵּל מִיַּד ה',
בְּחִינַת 'סְמִיכָה', עַל־יְדֵי־זֶה מֵבִיא הָאָרֶה וְכַח
בְּכַתְב' כַּנִּל.

(שְׁמוֹת ל"ג, י"א): "וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון לֹא יָמִישׁ מִתּוֹךְ
הָאֹהֶל". וַיֹּאחֶלְהוּ הוּא דְרָקִיעַ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
(ישעיה מ, כב): "וַיִּמְתַּחֵם כְּאֹהֶל לְשַׁבַּת", וְכַתִּיב
(תהלים קד, ב): "נוֹטָה שָׁמַיִם בְּיָרִיעָה". וְזֶה
(שְׁמוֹת כו, יג): "יָרִיעַת הָאֹהֶל".

"וְנַתַּתָּה מִהוֹדֶךָ עָלָיו" (במדבר כז, כ)
"מהודך, ולא פל הודך" - נמציינו למדין: פני משה
כחמה פני יהושע כלבנה" (רש"י: בבא-בבא עה).

ו'כסא הַעֲלִיּוֹן, הֵינּוּ נִקְדָּה הַעֲלִיּוֹנָה,
נִחְלָקֶת לְשָׁלֹשׁ טַפִּיִן. כִּי תִשׁוּבָה
צָרִיךְ לַהֲיוֹת בְּשָׁלֹשׁ תְּנָאִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
(ישעיה נ, י): "כִּי יֵרָאֶה בְּעֵינָיו, וּבְאָזְנוֹ יִשְׁמַע,
וּלְבָבוֹ יִבִּין וְיָשֵׁב". וְאֵלּוּ ה'שָׁלֹשׁ בְּחִינּוֹת' הֵם
נִקְדָּת 'סְגוּלָּה', וְ"סְגוּלָּה דָּא חֲמָה" (תְּקוּנַיִי־זֶהר ז): -
הֵינּוּ: **"פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמָה"**.

כ.ט.
(לקוטי־מוהר"ן ח"א ו, ה)

וְזֶה פְּרוּשׁ (תהלים מז, ד): "יְדַבֵּר עַמִּים
תַּחֲתֵינוּ, וּלְאָמִים תַּחַת רַגְלֵינוּ" - זֶה
בְּחִינַת 'חִירִיק', נִקְדָּה הַתַּחֲתוֹנָה שֶׁל אֶלְפִי,
שֶׁהוּא בְּחִינַת: "וְתַחַת רַגְלָיו", בְּחִינַת (ישעיה
סו, א): "וְהָאָרֶץ הַדָּם רַגְלָיו".

עַל־יְדֵי הַדְּמִימָה וְהַשְּׁתִיקָה (שִׁיחָה מן
הַשׁוֹמְעִים חֲרַפְתָּם וְאִינָם מְשִׁיבִים, וְלֹא
יִדְקֹק עַל בְּזִיּוֹן כְּבוֹדוֹ) - נַעֲשֶׂה בְּחִינַת 'חִירִיק',
כְּמוֹבָא בְּתַקּוּנִים (תְּקוּנַיִי־זֶהר ז. עַל שְׁמוֹת כד, י):
"וְתַחַת רַגְלָיו כְּמַעֲשֶׂה לְבַנְתַּת הַסְּפִיר", דָּא
חִירִיק".

יִבְחָר לָנוּ אֶת נִחְלָתָנוּ (תהלים שם, ה) - זֶה
בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', בְּחִינַת נִקְדָּה
הַעֲלִיּוֹנָה שֶׁל הָאֶלְפִי, בְּחִינַת: "וּמִמַּעַל לְרָקִיעַ
דְּמוֹת כְּסֵא". "וּכְסֵאוֹ כְּשִׁמְשׁ", פְּנֵי מֹשֶׁה
כְּפְנֵי חֲמָה, כְּמֵאֲמַר חַז"ל (זְבַחִים קיט): "רַבִּי
שִׁמְעוֹן אוֹמֵר: נִחְלָה, זֹו שִׁילָה. "שִׁילָה, דָּא
מֹשֶׁה" (זֶהר בְּרֵאשִׁית כג: כה: תְּקוּנַיִי־זֶהר מג: וְעוֹד).

וְזֶה בְּחִינַת (ישעיה סו, א): "וְהָאָרֶץ הַדָּם
רַגְלָיו". 'הַדָּם' זֶה בְּחִינַת 'דְּמִימָה'. וְזֶה
בְּחִינַת הַנִּקְדָּה הַתַּחֲתוֹנָה שֶׁל תְּמוּנַת [הָאוֹת]
אֶלְפִי וְכוּ'.

"אֶת גְּאוֹן יַעֲקֹב" (תהלים שם) - זֶה בְּחִינַת
יָא"ו שֶׁבְּתוֹךְ אֶלְפִי, בְּחִינַת 'אֹהֶל',
בְּחִינַת 'אוֹר', שִׁמְשֶׁה מְאִיר לַיהוֹשֻׁעַ, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית כה, כז): "וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יָשֵׁב
אֹהֶלִים".

וְאִז נַעֲשֶׂה יַחֲוֹד בֵּין חֲמָה לְלִבְנָה,
שֶׁהַשְּׁמֵשׁ מְאִיר לְלִבְנָה, וְנַעֲשֶׂה יַחֲוֹד
בֵּין מֹשֶׁה וַיְהוֹשֻׁעַ.

ל
(לקוטי־מוהר"ן ח"א כב, בסוף)

'צַעַר הַבוּשָׁה, גְּדוֹל מְאֹד יוֹתֵר מִ'עֲנָשׁ
גִּיהֶנֶם. וְכָל יְסוּרֵי עוֹלָם־הַזֶּה, יֵשׁ

כִּי (בְּבֵא־בְתָרָא עה): **"פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפְנֵי חֲמָה"**,
וְדָא נִקְדָּה הַעֲלִיּוֹנָה, בְּחִינַת 'כְּסֵא',
בְּחִינַת 'מֹשֶׁה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תהלים פט, לז):
"וּכְסֵאוֹ כְּשִׁמְשׁ נִגְדִי", בְּחִינַת (יחזקאל א, כו):
"וּמִמַּעַל לְרָקִיעַ דְּמוֹת כְּסֵא".

וְהַנִּקְדָּה הַתַּחֲתוֹנָה - הִיא 'יְהוֹשֻׁעַ',
בְּחִינַת 'לִבְנָה', בְּחִינַת: "וְתַחַת
רַגְלָיו כְּמַעֲשֶׂה לְבַנְתַּת" - דָּא לִבְנָה'.

וְהַיָּא"ו שֶׁבְּתוֹךְ הָאֶלְפִי - הוּא הַרָקִיעַ,
הוּא בְּחִינַת הָאֹהֶל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב

בהם 'צער הבושה' - שמתביש מחבריו על שיש לו יסורין.

וכן לעתיד-לבוא, 'צער הבושה' גדול מאד, ואפלו "כל צדיק נכוה מחפתו של חברו, אוי לאותה בושה, אוי לאותה כלמה", כמו שאמרו רז"ל (בבא-בבא עה), ואמרו שם: "פני משה בפני חמה, פני יהושע בפני לבנה, אוי לה לאותה בושה, אוי לה לאותה כלמה" וכו'.

מכל-שפן איך יתבישו החוטאים רחמנא-לצלן. ואם הוא במדרגה שאין צריך להתביש משום אדם, יש להתביש מהקדוש-ברוך-הוא וכו'.

לא.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב ה, טו)

מחא', הוא בחינת 'שמשא', בחינת 'משה', בחינת (בבא-בבא עה): "פני משה בפני חמה" - כי "משה הוא הדעת" (זהר פקודי רכא).

"כאשר דבר ה' ביד משה" (במדבר כז, כג)

לב.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א כב, א"ב)

יש 'חותם', ויש 'חותם בתוך חותם'. - 'חותם' הוא: כי יש 'מוכיח-הדור', בחינות 'רגלין', על-שם שהם "למודי ה'" (ישעיה נד, יג), שלומדין פביכול את השם, שנותנין לו עצות, ו'הולכים' בשליחותו לישראל להוכיחם ולהחזירם להשם-יתברך.

ויש 'חותם' שהוא למעלה מזה ה'חותם': הינו בחינות 'ידים' המקבלים 'מוסר' מאלו ה'מוכיחים', בחינות (איוב לז, ז): "ביד כל אדם יחתום". וה'ידים' זה בחינת

'אמונה', שנתקבל בה ה'מוסר', בבחינת (במדבר כז, כג): "כאשר דבר ה' ביד משה", בחינת (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה".

לג.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א נו, ט)

ה'ידים' הן בבחינת 'שמים', ושם כל ה'דבורים', בחינת (תהלים קיט, פט): "לעולם ה' דברך נצב בשמים" - נמצא, שמקבלין הדבורים מהידים. - וזה בחינת: "כאשר דבר ה' ביד", הנאמר במשה (במדבר כז, כג) ובשאר נביאים. כי שם כל הדבורים, ומשם מקבלין אותם (עין בפנים).

"את הנפש אחד תעשה בנקר וכו'. עלת תמיד וכו'" (במדבר כח, ד"ד) - עניני 'קרבן תמיד'

לד.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א כח, פל התורה)

המתנגדים והמבזים והמחרפים יראי-השם, זה מחמת שמקבלים תורה מ'תלמידי-הכמים שדין יהודאין'.

כי 'תלמידי-הכמים שדין יהודאין', מקבלים תורתם מה'שדין' שיש להם תורה נפולה מ'אלפין נפולין'. ובאלפין אלו כתיב בשלמה: "וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף" (מלכים-א ה, יב).

כי 'שלמה' זכה להם בקדשה. אבל הם מקבלין מהם דרך הקלפות וכו'. וצריכין להתרחק מאד מלשמע מהם תורה וכו'.

ועצה ותקון לזה: היא בחינת 'תולע', בחינת 'אמונה' וכו', והוא בחינת 'אברהם', בחינת 'חסד', בחינת 'אמונה'. כי על-ידי 'אמונה' בחינת 'ימין' - מתגבר על

אויביו וכו'. ובזה ה'חסד' מתקן אלו
ה'אלפין הנפולים'.

ואי־אפשר לבוא ל'חסד', אלא על־ידי
שיכנים תלמידי־חכמים
צדיקים לתוך ביתו. כי "המכנים אזרחים
תלמידי־חכמים אמתיים לתוך ביתו, פאלו
הקריב תמידין", כמאמר חז"ל (ברכות י: על
מלכים ב ד, ט): "איש קדוש עובר עלינו
'תמיד'" וכו'.

ובזה השמוש שעומד עליהם ומשמש
אותם, זוכה לחסד הנ"ל, כמאמר
(כתבות צו): "כל המונע תלמידו מלשמשו,
פאלו מונע מפנו חסד".

ובשביל זה היה התמיד 'פבש' - כי מפנו
נתתקנו ה'אלפין', בבחינת (ירמיה
יא, יט): "ואני ככבש אלוף".

וזוה בחינת 'פבש' - "שכבוש תחת יד רבו
ומשמש אותם".

וזוה 'תמ"ד' - גימטריא ד' אלפין [ד' פעמים:
אל"ף] - שהוא תקון ה'אלפין'.

ושמענו מפיו הקדוש: "שזאת התורה,
מרמז בה כל הפונות של 'פרשת
התמיד' שאומרים בבקר", ובאר לנו קצת.

ועין בפונות, ותראה ותבין: שכל הפונות
של 'פרשת התמיד', מבארים בתורה
הזאת.

כי מבאר שם: ש'תמיד' מכניע 'קלפות'
דעשיה' וכו', שהם בחינת 'עבודה־זרה'
וכו'. ו'עולת' גימטריא שם אב"ג ית"ץ וכו',
שהוא ב'חסד' וכו', בסוד: "וישכם אברהם
בבקר" (בראשית יט, כז; כא, יד; כב, ג).

והוא סוד (ישעיה מא, יד): "אל תיראי
תולעת" וכו'. ויש פנגדו בקלפה

'תול'ע', אשר מכלה ואוכל הכל וכו'. ועל־
פן צוה השם־יתברך ברחמיז: להקריב
'עול'ת תמיד' - להתגבר 'עול'ת תמיד'
שבקדשה, שהוא בחינת 'תולעת יעקב', על
ה'תול'ע שבקלפה' וכו'.

ודע: כי כל 'קרבן עולה', היא בבחינת
'לאה' וכו', ולכן בא 'עולת תמיד'
פנגדה, כדי למתק דיניה, כדי שלא ישלט
וימשל ה'תולעת הטמא', ו'תול'ע' יחזר
ל'עול'ת'. וזה שכתוב (במדבר כח, ו): "עולת
תמיד", כי 'תמ"ד' בגימטריא ד' אלפין
שלוקחת 'לאה' וכו'.

כל־זה מבאר ב'פרי־עץ־חיים', שער
הקרבנות פרק ד', עין־שם היטב,
ותדקדק ותראה: שכל־זה מבאר בהתורה
הנ"ל.

כי מבאר שם: שהמתנגדים המחרפין
יראי־השם, זה נמשך מה'אלפין
הנפולים, שאלו ה'אלפין בקדשה' הם
בחינת 'לאה', ואצלם נעשה מזה בחינת
(ישעיה ג, יג): "המעט מכם הלאות אנשים, כי
תלאו גם אלקים", פאלו לואה הקדוש־
ברוך־הוא מלעזר וכו'. כי מ'לא"ה' נעשה
אצלם בחינת 'לוא"ה', כי הם יונקים
מהדינים הקשים שב'לאה', שמשם אחיזת
הקלפות הקשות, שהם בחינת עבודה־זרה
הנ"ל.

וזוה מה שמבאר בהתורה הנ"ל: שנופלים
ב'כפירות', בחינת 'עבודה־זרה'.
והתקון: "אנכי תולעת ולא איש" וכו' (תהלים
כב, ז), הינו בחינת 'תולע דקדשה', שמכניע
'תולע דקלפה'.

וזוה שמובא לעיל בהתורה הנ"ל: שהוא
בחינת 'אברהם'. כי כן מבאר שם

בפונות: ש'תול"ע דקדשה, בחינת עול"ת תמד', הוא בחינת חסד, בחינת אברהם, בחינת חסד שבגבורה.

זזה שמוכא בהתורה הנ"ל שהוא בחינת: "בגברות ישע ימינו" (שם כ, ז), הינו בחינת חסד שבגבורה.

זזה שמוכא שם: שעקר התקון: על-ידי שיכנים אורחים תלמידי-חכמים בתוך ביתו, שנחשב כאלו הקריב תמידיו, פי תמ"ד בגימטריא ד' אלפין. פי עקר התקון: על-ידי בחינת קרבן תמד', שעולה ד' אלפין, שעל-ידי-זזה נתתקנין האלפין הנ"ל, וזוכין לבחינת תול"ע דקדשה, שהוא בחינת עול"ת תמיד', בחינת חסד לאברהם" (מ"כה ז, כ).

עין בהתורה הנ"ל ובפונות היטב, ותבין איה נכללו כל הפונות של פרשת התמיד בהתורה הנ"ל. עין היטב ותבין פלאות.

לה.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א לה, ח)

כשאדם עוסק במשא-ומתן באמונה, זהו בחינת הקרבת הקרבן תמיד, והקטרת הקטרת.

לו.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א מד)

על-ידי מהאת-פנים בתפלה - יש פח בידינו לטהר אור ארץ העמים, ולגרש אור הטמא. ואז נטהר אור המקום שאיש הישראלי מתפלל, ושואב אור הקדוש כמו בארץ-ישראל.

זזה פרוש (ברכות כו): "תפלות כנגד תמידין תקנום". 'תמיד' - זה בחינות 'ארץ-

ישראל', כמו שכתוב (דברים יא, יב): "תמיד עיני ה' אלקיה בזה", הינו: צריך לראות שיתפלל תפלתו באוירא דארץ-ישראל, הינו: תקון מחשבות-זרות שבתפלה, שהם בחינות תפלות כנגד'.

ועל-ידי 'מחאת-כף' - אזי הוא דר באוירא דארץ-ישראל, ו"יש לו אלוקי" (כתובת קיי), ונתבטל מחשבות עכו"ם. ו'תפלה' - היא בחינת אמונה, כמו שכתוב (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה עד בא השמש", ותרגומו: "פרישן בצלו". ונגד אמונה - הם הפירות מחשבות עכו"ם. ו'תקנום': על-ידי תמידיו, על-ידי 'ארץ-ישראל', על-ידי 'מחאת כף'.

פרוש אחר: "תפלות כנגד תמידין" - שעל-ידי ה'תפלה', נתגלה 'סודות-התורה', הנקראים 'כבשונו של עולם', 'כבשי דרחמנא', כמו שכתוב (משלי כז, כו): "וכבשים ללבושה". (כמו שדרשו רז"ל על פסוק זה בחגיגה יג: "דברים שהם כבשונו של עולם" וכו'). ו'תמידין' הם 'כבשים', כמו שכתוב (במדבר כח, ד): "את הכבש אחד תעשה בבקר" וכו'.

פרוש אחר: "תפלות כנגד" - הינו: ה'מחשבות-זרות' שהם 'כנגד', שהם מבלבלין תפלתו. ונקראים 'מבול', שהם 'מבלבלין' את תפלתו.

ותקונו: שיתן צדקה לארץ-ישראל. ועל-ידי-זזה הוא נכלל בארץ-ישראל, אשר עליה נאמר (בזבחים קיג. על הפסוק ביחזקאל כב, כד): "ארץ לא גשמה ביום זעם". ועל-ידי-זזה נצול מ'מחשבות-זרות'.

זזה: "תמידין תקנום". 'תקנום' - על-ידי 'ארץ-ישראל', שנאמר בזה (דברים יא

(יב): "אֶרֶץ אֲשֶׁר וְכוּ' תָּמִיד עֵינֵי ה' אֹלְקֶיךָ בָּהּ".

גם: "אֲוִירָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מְחַפִּים" (בבא-בתרא קנח:), וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְדַּבֵּךְ מַחוּז, הֵינּוּ מְחַשְׁבֵּתוֹ.

לז.

(לקוטי־מוהר"ן ח"ב ז, יא)

בְּזִמְן שְׁבִית־הַמִּקְדָּשׁ, הָיָה קַיָּם, הֵינּוּ נִקְיִים מֵעוֹנוֹת, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (ישעיה א, כא): "צָדֵק יִלְוֶיךָ בָּהּ", וּפִרְשׁ רַש"י: "כִּי תָּמִיד שָׁל שָׁחַר הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֹרוֹת שָׁל לֵילָה, וְתָמִיד שָׁל בֵּין הָעֲרִבִים הָיָה מְכַפֵּר עַל עֲבֹרוֹת שָׁל יוֹם" (תנחומא פנחס יג).

כִּי יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשָׁה, לְפִי גְדֹל רוּחַנִיּוֹתָם וְדַקוּתָם, אֵין יְכוּלִין לְשָׂא עֲלֵיהֶם הַמַּשָּׂא שֶׁל עוֹזֵן אֶפְלוּ יוֹם אֶחָד, עַל־כֵּן אָנוּ צָרִיכִין ה'בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ' שֶׁיִּכַּפֵּר עָלֵינוּ בְּכָל יוֹם, וּמַעַת שְׁחַרְבַּ בֵּית־מִקְדָּשֵׁנוּ, אֵין אָנוּ יְכוּלִים לְנַקוֹת עֲצֵמֵנוּ מִן הָעוֹנוֹת, כִּי אֵין מִי שֶׁיִּכַּפֵּר בְּעַדְנוּ.

[ועין עוד בלקוטי־הלכות, תולעים ג - תקונות של קרבן־תמיד 'עולת־תולע', על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב יב 'אֵיךָ הָשָׂה לְעוֹלָה'].

וְעֵשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה, בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן פְּתִית רְבִיעֵת הֵינִן (במדבר כח, ה)

לח.

(לקוטי־מוהר"ן ח"א מט, ז)

עַל־יְדֵי הַתְּגַלוֹת מְלָכוֹת־דְּקִדְשָׁה, יִתְבַטֵּל מְלָכוֹת דְּסִטְרָא־אֲחָרָא, אֲבָל יִשְׂרָאֵל הַדְּבוּקִים בָּהּ, יִקְבְּלוּ חֵיוֹתָם, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב בַּזְהָר (בראשית דף נא. על הפסוק דְּבָרִים ד, ד): "וְאַתֶּם הַדְּבֻקִים בָּהּ אֹלְקֵיכֶם", שְׁהוּא בְּחֵינַת 'תְּכַלֵּת', 'דְּאֲבָלֵי כֹלָא וְשִׁצִּי

כֹּלָא" - אֶף־עַל־פִּי־כּוֹ: "חַיִּים כֹּלְכֶם הַיּוֹם", כִּי עַקֵּר הַחַיּוֹת בָּא מִשָּׁם, בְּבַחֲיִנַת: "דָּוֶד מִלְכָּה יִשְׂרָאֵל חַי וְקַיָּם" (ראש־הַשָּׁנָה כח.). - וְזֶה בְּחֵינַת 'כֹּלָה', בְּחֵינַת 'תְּכַלֵּת' וְכוּ'.

וְזֶה פְּרוּשׁ (במדבר כח, ה): "וְעֵשִׂירִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה" וְכוּ'. כִּי עַקֵּר כַּח ה'כֹּלָה', הֵינּוּ כַּח בְּחֵינַת 'תְּכַלֵּת', הֵיא מְקַבֵּלַת בְּבַחֲיִנַת: "אִמָּא אוֹזְפַת מְאֵנְהָא לְבֵרְתָהּ" (תקדמת הזהר ב.). כִּי 'בֵּינָהּ, דִּינִין מְתַעֲרִין מִנָּה" (זהר ויחי רכ: ויקרא י: אַחֲרֵי סה), וְהֵיא שְׂרָשׁוֹן, שְׁעַל יָדָהּ נִמְתַּקֵּין וְכוּ'.

וְזֶה פְּרוּשׁ: "וְעֵשִׂירִית הָאֵיפָה". "אֵיפָה" - 'אֵי־פָה', "מְלָכוֹת פָּה" (פְּתַח אֲלֵיהֶו), בְּחֵינַת "כְּבֹד אֹלְקִים" (משלי כח, ב), "מִלְכָּה הַכְּבוֹד" (תהלים כד). "כְּבֹד אֵיךָ סְלִיקִית, מְלָאכְיָא שְׂאֵלִין בְּגִינָה: 'אֵי־פָה', אֵיךָ מְקוּם כְּבוֹדוֹ" (זהר בראשית כד; תקוני־זהר כד: ועוד). "וְעֵשִׂירִית" - זֶה בְּחֵינַת יו"ד, בְּחֵינַת 'קִדְשָׁה'.

הֵינּוּ: כְּשֶׁרוֹצִין לְהַמְשִׁיךְ 'קִדְשָׁה' לְתוֹךְ 'מְלָכוֹת', כְּדֵי לְהַעֲלוֹת אוֹתָהּ בְּבַחֲיִנַת 'אֵי־פָה'. "סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן" - צָרִיךְ לְחַבֵּר שְׁנֵי בְּתִים לְהֵיוֹת אֶחָד. 'בֵּיתָא עַלְאָה' נִקְרָא "סֹלֶת לְמִנְחָה". 'מִנְחָה' - זֶה בְּחֵינַת 'דִּינִים', בְּחֵינַת (בְּרָכוֹת כו:): "יִצְחָק תִּקַּן תְּפִלַּת מִנְחָה".

"סֹלֶת" - לְשׁוֹן (תהלים קיט, קיח): "סֹלִית כֹּל שׁוּגִים מַחְקִיךָ", שְׁבֵיתָא עַלְאָה מְמַתִּיק וּמְשַׁבֵּר הַדִּינִים. וְצָרִיךְ 'שְׁיַבְלֵל' 'בֵּיתָא עַלְאָה', עִם 'בֵּיתָא תְּתָאָה' הַנִּקְרָא 'שְׁמֹן', בְּחֵינַת 'מְלָכוֹת דָּוֶד', כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (שם מה, ח): "עַל כֵּן מְשַׁחָה אֹלְקִים אֹלְקֵיךָ שְׁמֹן שְׁשׁוֹן".

וְעַל-יְדֵי-זֶה: "רביעת ההיין", נעשה מ'דלתין', 'ההיין' (עין בפנים התורה).

ומה שנותנין מעות (בפתנה) פשקוראין "שבת" וכו' - להורות ותרגות גדול בזה שמחלקין מעות, להורות: שה'פלה' היא בחינת ה"א', שמדל"ת נעשית ה"א, שעל-ידי-זה בא עשירות גדול, בבחינות (שבת לב: על מלאכי ג, י): "והריקתי לכם ברכה עד בלי די", "עד שיבלו שפתותיכם" וכו'. שמחלקין המעות, מורה שהגיעו לזאת הברכה, עד שהמעות אין חשוב אצלם.

וזוה פרוש: "ועשירית האיפה". עשירית, שהוא בבחינת אייפה, הינו שבולו פיהם מלומר די', שיש להם פליפך עשירות. וזה מחמת שנעשה מרביעי"ת ההיין, מדל"ת ה' כנ"ל.

הינו שמרקד, בזה מגרש החיצונים משם, וזאת התלהבות של הרקוד, והוא: "אשה ריח נוח לה" (במדבר כח, ח). אבל מי שמרקד בהתלהבות היצר, זה נקרא חטא של נדב ואביהוא, שכתוב בהם (ויקרא י, א): "ויקריבו אש זרה".

מא.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א עג)

מי שמקבל תענוג מאחר, נקרא נוקבא, רוצה-לומר לגבה. ונמצא: פשהשם-יתברך מקבל תענוג מישראל מתפלתו, כפיכול נעשה נוקבא לגבי ישראל.

וזוהו שכתוב (במדבר כח, ח): "אשה ריח נוח לה". פי על-ידי ריח הניחוח' שמקבל השם יתברך מתפלות של ישראל, נעשה בסוד אשה' וכו'.

"אשה ריח נוח לה" (במדבר כח, ח)

מב.

(שיחות-הר"ן מ)

הוא דבר רחוק על-פי חקירה, שהאדם שהוא ברך שפלה יהיה לו פח לעשות רשם למעלה. או בהמה שפלה יהיו מקריבין אותה לקרבן, שתעלה לריח ניחוח' לנחת רוח לפניו יתברך שאמר ונעשה רצונו. ואיך שיהי רצון אצלו יתברך!?

אבל באמת הראה השם יתברך להפך מדעתם, פי באמת השם יתברך השרה שכינתו למטה במשכן ובבית-המקדש, והבהמה עלתה לריח ניחוח' וכו'. וזה בחינת (פסחים ג, בבא-בבא י): "עליונים למטה ותחתונים למעלה", בחינת גלגל החוזר.

לט.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א טו, ה)

"הקדוש-ברוך-הוא מתאווה לתפלתן של ישראל" (חולין ד, ו) וכשישראל מתפללין לפניו וממלאין תאותו, אזי נעשה כפיכול בבחינת אשה, שהוא מקבל תענוג מעמנו, כמו שכתוב (במדבר כח, ח): "אשה ריח נוח לה" - על-ידי ה'ריח ניחוח' שמקבל, נעשה בבחינת אשה'.

מ.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א מא)

על-ידי רקודין - ששזתה יין המשמח, ונמשכין למטה בתוך הרגלין,

"וּבְרָאשֵׁי חֳדָשֵׁיכֶם" (במדבר כח, יא-טו)

וְעַל-כֵּן פָּרַשְׁתָּ "וּבְרָאשֵׁי חֳדָשֵׁיכֶם" - סגולה לבנים.

מג.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א קנא)

סגולה לזרע של קימא - שיאמרו שניהם, האיש ואשתו, קדם הזיווג: פרשת "וּבְרָאשֵׁי חֳדָשֵׁיכֶם" (במדבר כח, יא-טו).

וכן פשהתינוק חולה חסוֹשֵׁלּוּם - יאמרו אז גם-כן האיש והאשה פרשת "וּבְרָאשֵׁי חֳדָשֵׁיכֶם".

כי "מארת" (בראשית א, יד) חסר וא"ו (הקדמת הזכר א: ועוד), שהוא החיות של כל דבר. וכן "פלת משה" (במדבר ז, א) חסר וא"ו גם-כן (זכר ויחי רלו: ויקרא ד: ועוד).

וכל-זה הוא סוד פגימת הלבנה, שמשם נמשך בחינת: "מארת חסר וא"ו, שהוא אספרה לרביי חסוֹשֵׁלּוּם" (זכר בראשית יט:). כי ה'וא"ו הוא ה'חיות' של כל דבר, ועל-כן 'חסרון הוא"ו מרמז על 'חסרון החיות, ומשם נמשך מיתת הבנים קטנים חסוֹשֵׁלּוּם.

וּבְרָאשֵׁי-חֳדָשׁ מִתְחַלֵּת לְהַתְּמַלֵּאת וּלְהַתְּקַן כִּידוּעַ, כִּי אַז הִגִּיעָה לְתַכְלִית הַפְּגָם וְהַחֲסָרוֹן, וְאִזִּי תִכָּף מִתְחִיל הַתְּקוּן וְהַמְּלִוּי.

וְזֶהוּ: "פלת" - ראשי-תבות: "פ'פ'רה ל'כל ת'ולדותם" (מוסף לראש-חודש) - שְׁבִרָאשֵׁי-חֳדָשׁ נִתְתַקֵּן וְנִמְתַּק בְּחִינַת "פלת משה", שהוא בחינת ה'לבנה, כי אזי מתחלת להתמלאת כנ"ל. ואז נמשך מבחינת "פלת משה", "פ'פ'רה ל'כל ת'ולדותם" - שְׁנִמְשָׁךְ כִּפְּרָה וְסְלִיחָה וְהִמְתַּקָּה עַל כָּל תּוֹלְדוֹתֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שִׁיחָה נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם חַיִּים טוֹבִים וְאַרְפִּים.

וּבְיָוִם הַבְּכוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה' בְּשִׁבְעַתֵּיכֶם, מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם, כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ" (במדבר כח, כו)

מד.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א נו, בסוף)

"וּבְיָוִם הַבְּכוּרִים" (במדבר כח, כו) - זֶה בְּחִינַת 'מְלָכוּת', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תהלים פט, כח): "אף אני 'בכור' אֲתַנְהוּ עֲלִיוֹן לְמַלְכֵי אֶרֶץ".

"בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַה'" - זֶה בְּחִינַת 'תורה חדשה', שְׁנַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי בְּחִינַת ה'מְלָכוּת'.

"בְּשִׁבְעַתֵּיכֶם" - זֶה בְּחִינַת ה'דעת', בְּחִינַת 'מן', בְּחִינַת 'מקוה של שבועות', 'מקוה של שער הנז'ן'. וְעַל-כֵּן נִקְרָא שְׁבֻעוֹת: 'עֲצֵרֶת', מְלִשׁוֹן 'מְלָכוּת', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שמואל-א ט, יז): "זֶה יַעֲצֹר בְּעַמִּי".

"מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם" - זֶה בְּחִינַת 'רוח-הקדש', בְּחִינַת 'רוח הדופק'. הִינוּ: שְׁצָרִיכִין לְקָרוֹת אֶת ה'קדש', בְּחִינַת 'רוח הדופק' - כְּדִי לְהַנְצִל מִזְהֵמַת הַנְּחָשׁ, ל"ט מְלָאכֹת, עֲצֻבוֹת רֹחַ.

"כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ" - לְבַטֵּל זְהֵמַת הַנְּחָשׁ, ל"ט מְלָאכֹת, עֲצֻבוֹן יָדַיִם, כְּמָה שֶׁכָּתוּב (בראשית ה, כט): "זֶה יִנְחַמְנוּ מִמַּעֲשֵׂנוּ וּמִעֲצֻבוֹן יָדֵינוּ".

מה.

(לקוטי מוהר"ן ח"א סז, זבסוף)

כְּשָׁבָא כְּבוֹד חֲדָשׁ אֶל הָאָדָם וּמְלַבֵּשׁ
בְּתוֹכוֹ נֶפֶשׁ דְּקֻדְשָׁהּ, צָרִיךְ לְרֹאוֹת
לְהוֹלִיד אֶת הַנֶּפֶשׁ בְּנֶקֶל בְּלִי קִשּׁוּי הוֹלָדָה
וְכוּ'. וְאַחֲרֵיכֵן בְּשִׁנּוּלַד הַנֶּפֶשׁ, צָרִיךְ לְגַדֵּל
אֶת הַנֶּפֶשׁ.

וְזָה בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר כח, כו): "וּבִיּוֹם הַבְּבוּרִים"
- בְּחִינַת הַלְּדָת הַנֶּפֶשׁ בְּלִי קִשּׁוּי
לִילְדָה, בְּחִינַת (יְרֵמְיָה ד, לא): "צָרָה כְּמִבְּרִיָּה",
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קִשּׁוּי לִילְדָה', וְגַם הוּא בְּחִינַת
'גְּדוּל הַנֶּפֶשׁ', בְּחִינַת (זְכַרְיָה יב, ז): "בְּהִמְרִיר עַל
הַבְּבוּר", שֶׁהוּא 'צַעַר הַגְּדוּל'.

"מְקַרָּא קֹדֶשׁ" - זֶה בְּחִינַת: שֶׁהַכְּבוֹד'
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'קֹדֶשׁ', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(שְׁמוֹת כט, מג): "וְנִקְדַּשׁ בְּכַבְדִּי", קוֹרָא אֶת
הַרְגְּלִיךָ, בְּבְחִינַת (ישעיה מא, ב): "צֹדֵק
יִקְרָאֵהוּ לְרִגְלוֹ" (עֵינַן בְּפָנִים).

מו.

(לקוטי מוהר"ן ח"ב ד, בסוף)

"וּבִיּוֹם הַבְּבוּרִים" (בַּמִּדְבָּר כח, כו) - זֶה בְּחִינַת
'הַתְּחַלָּה', בְּחִינַת (יְרֵמְיָה ד, לא):
'צָרָה כְּמִבְּרִיָּה'. וְאִיזְהוּ הַתְּחַלָּה:
'בְּהִקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לָהּ" - הִינְנוּ:
כְּשִׁמְתַּחֲלִין מַחְדָּשׁ לַתַּן צְדָקָה.

וְזָה בְּחִינַת: "מִנְחָה חֲדָשָׁה" - בְּחִינַת
'צְדָקָה חֲדָשָׁה', בְּחִינַת הַתְּחַלָּת
הַצְּדָקָה'. כִּי 'מִנְחָה' בְּחִינַת 'צְדָקָה', כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (מְלָאכִי ג, ג): "מִגִּישֵׁי מִנְחָה בַצְּדָקָה".

וְעַל־יְדֵי הַצְּדָקָה, נִתְתַּקַּן בְּחִינַת 'זְקוּן'.
וְזָהוּ: "בְּשִׁבְעֵתֵיכֶם" - זֶה בְּחִינַת
'זְקוּן', כִּי "בְּסִינֵי גִדְמָה לָהֶם כְּזָקוּן" (מְכִילְתָּא
יְתִרו), כִּי עַל־יְדֵי בְּחִינַת "מִנְחָה חֲדָשָׁה"

'הַתְּחַלָּת הַצְּדָקָה', נִתְתַּקַּן בְּחִינַת 'זְקוּן',
בְּחִינַת 'שְׁבוּעוֹת'. וְאִזִּי נִתְבַּטַּל יְנִיקְתּוֹ שֶׁל
'מִצַּח הַנְּחָשׁ' שִׁיּוּנֵק מִ'זְקַנֵי־הַדּוֹר' שְׂאִינָם
כְּתַקּוּנּוֹ, וְנִשְׁמַע קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם־טוֹב
שֶׁמְגַלָּה אֶת הַרְצוֹן.

וְזָהוּ: "מְקַרָּא קֹדֶשׁ יְהִיָּה לָכֶם" - הִינְנוּ:
קוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל יוֹם־טוֹב שֶׁהוּא
'הַתְּגַלּוֹת הַרְצוֹן', שֶׁהוּא נִשְׁמַע עִתָּה עַל־יְדֵי
הַצְּדָקָה, שֶׁמְכַנִּיעַ אֶת מִצַּח הַנְּחָשׁ חֲכַמַת
הַטֶּבַע.

וְאִזִּי: "כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ" - כִּי
עַל־יְדֵי הַתְּגַלּוֹת הַרְצוֹן נַעֲשֶׂה
'רְאָה', וְעַל־יְדֵי 'רְאָה' נִשְׁפָּע 'חֶסֶד'. וְאִזִּי
אֵינְךָ צָרִיכִין לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלֹאכָה, כִּי נִתְקַיֵּם
הָעוֹלָם בְּחֶסֶדוֹ, וְאִזִּי (ישעיה סא, הו): "וְעִמְדוּ
זָרִים וְרַעוּ צֹאנְכֶם וְכוּ', וְאַתֶּם כְּהֵנִי ה'
תִּקְרָאוּ".

וְזָהוּ: "כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ" - כִּי
אֵינְךָ צָרִיכִין לַעֲשׂוֹת שׁוּם מְלֹאכָה
וְשׁוּם עֵסֶק".

"יוֹם תְּרוּעָה יְהִיָּה לָכֶם" (בַּמִּדְבָּר כט, א)
- עֲנִינֵי 'תְּרוּעָה' -

מז.

(לקוטי מוהר"ן ח"א י, ה)

"בְּתְרוּעָה, דְּאִיהוּ רוּחָא, אֲתַעְבִּיר אֶל
אַחֲרֵי" (תַּקּוּנֵי־זִהָר מ.ח.) - 'צְדִיק'
הוּא בְּחִינַת 'רוּחָא', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בַּמִּדְבָּר כז, יח):
'אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ". וְעַל־יְדֵי נִכְנַע רוּחַ
גְּבוּהָ [גְּאוּהָ], "אֶל אַחֲרֵי" (שְׁמוֹת לד, יד),
'כְּפִירוֹת'. וְזָה לְשׁוֹן 'תְּרוּעָה', לְשׁוֹן (תְּהִלִּים ב,
ט): "תְּרַעַם בְּשִׁבְט בְּרוּזִל" (זֶהר פְּנִיחַס רלא:), כִּי
הוּא מְשַׁבֵּר רוּחַ גְּבוּהָ, 'אֶל אַחֲרֵי', כְּפִירוֹת'.

בְּבַחֲיִנַת (בַּמְדָּבָר כג, כא): "ה' אֶלְקֵינוּ עִמּוֹ
וְתִרְוַעַת מִלְכָּד בּוֹ", וְתִרְגּוֹמוֹ: "וּשְׂכִינַת
מִלְכֵיהוֹן בְּהוֹן", הִינּוּ: 'הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה',
בְּחִינַת נְבוּאָה'.

"וְחֻגְתָּם חֹג לַה' שִׁבְעַת יָמִים" (בַּמְדָּבָר כט, יב)

נג.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב ד, יב)

'שְׁלֹש־רִגְלִים' הוּא בְּחִינַת רְפוּאָה'. כִּי
עַל-יְדֵי רִגְלֵי וְיִזְמֵ-טוֹב
שֶׁהוּא 'הַתְּגָלוֹת-הַרְצוֹן' - עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה
בְּחִינַת 'הַדְּחַת וְכַפּוּס הַדְּמִים', כִּי שִׁיּוּכְלוּ
הַדְּמִים לְסַבֵּב סְבוּבָם כַּסֵּדֶר.

וְזֶה בְּחִינַת רִגְלֵי בְּחִינַת (מְלָכִים-א, ט): "עֵין
רוּגְלֵי", "עֵין כּוֹבֵס", כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י
שָׁם.

וְאֵזִי יְכוּלִים הַדְּמִים לְסַבֵּב כַּסֵּדֶר, וְנִתְרַפָּא
בְּשִׁלְמוֹת.

וּבְשִׁבִיל זֶה נִקְרָא הַרְגְּלֵי (בַּמְדָּבָר כט, יב):
"חֹג" - לְשׁוֹן 'סְבוּבָה', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
(יִשְׁעִיָּה מ, כב): "הִישָׁב עַל חֹג הָאָרֶץ" - 'עַל
סְבוּבַת הָאָרֶץ' - כִּי עַל-יְדֵי הַדְּחַת וְכַפּוּס
הַדְּמִים, עַל-יְדֵי-זֶה הֵם מְסַבְּבִים כַּסֵּדֶר.

"אֱלֹהֵי תַעֲשׂוּ לַה' בְּמוֹעֲדֵיהֶם" (בַּמְדָּבָר כט, לט)

נד.

(סֵפֶר-הַמִּדּוֹת, הַמְתַּקֵּת-דִּין ח"ב ד)

פְּרִשְׁיֹת הַמוֹעֲדִים הַכְּתוּבִים בְּפִרְשַׁת
פְּנֵחָם - מְסַגְּלִים
בְּקִרְיָתָם לְבַטֵּל דִּינֵיהֶם, וּמְסַגְּלִים לְזִכּוֹת
בְּדִינֵי עַבּוּרֵם.

שָׁאָר עֲנִינֵי הַמוֹעֲדִים וְשְׁלֹש־רִגְלִים
- נִמְצְאִים בְּכָל מוֹעֵד בְּמוֹעֵד

מח.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א כב, ה)

'תְּרוּעָה' - בְּחִינַת (שְׂמוּאֵל-ב, ה, ב): "וְאֵתָה
תִּרְעֶה אֶת עַמִּי", שֶׁהֵם הָרְוּעִים
דְּקִדְשָׁה' - שְׂאִי-אֶפְשֵׁר לְהִתְקַרֵּב לָהֶם, כִּי-
אִם עַל-יְדֵי עֲזוֹת דְּקִדְשָׁה', שֶׁהֵם בְּחִינַת
'קוֹלוֹת דְּקִדְשָׁה', בְּחִינַת 'קוֹל שׁוֹפָר'.

מט.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א לה, יא)

"אֲשֵׁרִי הָעַם יְדַעֵי תְרוּעָה ה' בְּאוֹר פְּנִיָּה
יְהִלְכוּן" (תְּהִלִּים פט, טז) - הוּא
בְּחִינַת 'הַעֲלָאת אַחַד-עֶשֶׂר סְמָמָנִי הַקְּטָרֶת',
שֶׁבְּתוֹךְ הָעַבּוּרִים וְהָאֲרָצוֹת הַשׁוֹכְנִים סְבִיבוֹת
הַמְּשֻׁא-זְמַתָּן בְּאִמּוּנָה, שֶׁנִּתְחַבְּרִים אֵלָיו
הַנִּיצוּצוֹת.

וְזֶה: "יְדַעֵי תְרוּעָה". "יְדַעֵי" - לְשׁוֹן
'הַתְּחַבְּרוֹת'. "תְּרוּעָה" - מְלִשׁוֹן
'שְׂבִירָה', כִּי הַנִּיצוּצוֹת הֵם מ'שְׂבִירַת-
כִּלִּים'. "ה' בְּאוֹר פְּנִיָּה יְהִלְכוּן" - בְּחִינַת
'מְשֻׁא-זְמַתָּן וְכוּ'.

נו.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א ס, ט)

'תְּרוּעָה' - הוּא בְּחִינַת הַדְּבוּר, בְּחִינַת (מְשָׁלִי
י, כא): "שִׁפְתֵי צַדִּיק יִרְעוּ רַבִּים".

נא.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב ה, יג)

'תְּרוּעָה' - זֶה בְּחִינַת: "וּמֹשֶׁה הָיָה רַעֵה"
(שְׂמוֹת ג, א), בְּחִינַת 'תְּפִלִּין', הַפֶּךְ
'רַעֵה זִזְנוֹת' (מְשָׁלִי כט, ג).

נב.

(לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב ח, יא)

'תְּרוּעָה' - זֶה בְּחִינַת 'רוּחַ-נְבוּאָה',

לקוטי תפלות על התורה – פרשת פנחס

תפלות בענין: שיתן לנו השם יתברך 'רועה נאמן', 'מנהיג אמת', 'איש אשר רוח בו', שיש לו 'רוח-הקדש', 'שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד' – "ולא תהיה עדת ה' פצאן אשר אין להם רעה" – ולהנצל מ'מנהיגי שקר' | שיבנה בית-המקדש, ונזפה להקריב 'קרבן התמיד' שיכפר עלינו (התפלה הזו גם מיוחד לימי 'בית-המצרים') | בענין הסגלה לזרע של קימא, לומר פרשת 'ובראשי חדשיכם'

[מן תפלה א עד תפלה ט – הוא בענין 'מנהיגי אמת']

"יפקד ה' וכו' איש על העדה וכו'. ואשר יוציאם ואשר יביאם, ולא תהיה עדת ה' פצאן אשר אין להם רעה וכו'. קח לך וכו' איש אשר רוח בו וכו'".
(במדבר כז, טז-יז)

בענין שיתן לנו השם יתברך 'רועה נאמן', 'מנהיג אמת', 'איש אשר רוח בו', שיש לו 'רוח-הקדש', 'שיודע להלך נגד רוחו' של כל אחד ואחד – "ולא תהיה עדת ה' פצאן אשר אין להם רעה" – ולהנצל מ'מנהיגי שקר'

הדברים בתורתך הקדושה תמיד, אשר היא חיינו וארץ ימינו.

על-כן חמל על עמך ישראל, ותגלה לנו צדיקך האמתיים, ותזכנו להמשיך מהם 'רוח-החיים'. עד שיהיה לנו כח על ידי אנהותינו לבד שאנו מאנחים על מה שחסר לנו, שיהיה נשלם החסרון תכף, ותמלא כל משאלות לבנו לטובה.

וכל העונות והחטאים והפשעים שחטאנו לפניך, אשר על ידם סלקנו והרחקנו ה'רוח-החיים', ועל-ידם באו לנו כל החסרונות שחסר לנו, על כלם תמחול ותסלח ברחמיך הרבים, על-ידי צדיקי הדור האמתיים אשר 'רוח אלקים' בקרבם, אשר על-ידם אתה מתרצה ומתפייס לישראל ברחמים, ועל-ידם אתה מכפר ומוחל לעונותינו בכל דור ודור, כמו שפיתוב: "ואיש חכם יכפרנה".

[א] לקוטי-תפלות ח"א ח
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ח, 'ראיתי מגורת זהב')

יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, "אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת". שתעורר רחמיך וחסדיך הגדולים עלינו, ותזכנו ברחמיך הרבים, להאמין ולהתקרב לצדיקים אמתיים שבדורנו אשר בהם בחרת, להחיות את עמך בית-ישראל על ידם, כי מהם "תוצאות חיים", לנו ולכל ישראל.

ובכן עזרני ה', שנופה להמשיך מהם 'רוח-החיים' למלאת כל מחסורנו, ותשמע קול אנהותינו תמיד, ויהיה לנו כח להמשיך על-ידי אנהותינו, 'רוח-החיים' רוח טובה' מהצדיקי-אמת, להשלים כל החסרונות שחסר לנו, הן בגוף, הן בגש, הן במזון, בגשמי וברוחני, כלם יתמלאו ויושלמו לטובה, "כי עמך מקור חיים", ואתה משפיע רוח-החיים לכל חי ולכל דבר שבעולם, על-ידי צדיקיך האמתיים

☪ [ב] לקוטי־תפלות ח"א י ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א י, זאלה המשפטים - המהארת ב"ר ורקודין)

וְתַעֲזְרֵנִי לְהִתְקַשֵּׁר בְּאֵמֶת, עִם ר'רוּח־
הַקֹּדֶשׁ שֶׁל 'צַדִּיקֵי־אֱמֶת',
וְאִזְכֶּה לְשָׂאוֹב וּלְהַמְשִׁיךְ לְתוֹךְ לְבִי, אֶת
ר'רוּח־הַקֹּדֶשׁ שֶׁל 'צַדִּיקֵי־אֱמֶת', וְעַל־יְדֵי־זֶה
אִזְכֶּה לְיוֹשֵׁר־לֵבָב בְּאֵמֶת, שִׁיְהִיָּה לְבִי נִכּוֹן
עִם ה' תָּמִיד, בְּאֵמֶת וּבְאֱמוּנַת־שְׁלָמָה
וּבַעֲנֻה אֱמֵתִיּוֹת.

וְאִזְכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ, שִׁיְהִיָּה נִמְשָׁךְ ה'רוּח־
הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה לְתוֹךְ יְדֵי וְרַגְלֵי, עַד
שֶׁאִזְכֶּה לְתַקֵּן פָּנַי הַיְדִים וְהַרְגְּלִים, לְגַלוֹת
וּלְהַאִיר הָאָרֶת הַיְדִים וְהַרְגְּלִים, עַד
שִׁיתְעוֹרֵר לְבִי בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, לְשִׂמְךָ הַגָּדוֹל
בְּאֵמֶת, עַד שֶׁתַּפְשִׁיט הַשִּׂמְחָה הַקְּדוּשָׁה
לְתוֹךְ יְדֵי וְרַגְלֵי.

עַד שֶׁאִזְכֶּה לְהַמְחַאֲת־כַּף וְרַקוּדִין
דְּקִדְשָׁה, בְּאִפֵּן שֶׁנִּזְכָּה לְהַמְתִּיק דִּינַיִם
מֵעַלֵּינוּ, וּמַעַל כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, עַל־יְדֵי
מְחַאֲת־כַּף וְרַקוּדִין דְּקִדְשָׁה.

וְאִזְכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ, לְנִשְׂא וּלְהַרִים וּלְהַעֲלוֹת
אֶת יְדֵי וְרַגְלֵי, לְנִקּוּתָם מִכָּל פָּגָם.

☪ [ג] לקוטי־תפלות ח"ב ז ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב ז, ב' מרחמם ינהגם)

וְעַתָּה עֲתָה, אֲדוּנֵינוּ, מוֹרֵינוּ, וְרַבּוֹתֵינוּ,
אֲבוֹתֵינוּ, הוֹדֵינוּ, זִוּיֵנוּ, וְתַפְאֲרֹתֵנוּ,
עֲטַר־רֹאשֵׁנוּ, אֵן פְּנִיתֶם, אֵן פְּנִיתֶם, עַל מִי
עֲזַבְתֶּם אוֹתָנוּ, עַל מִי נִטְשַׁתֶּם מְעַט הַצֶּאֱן
הַזֶּה, בֵּין דְּבָיִם וְאֲרִיזוֹת וְחִיּוֹת רַעוֹת רַבִּים
מְאֹד, וְהִיכֵן הִיא הַהִשְׁאָרָה שֶׁהִשְׁאָרְתֶּם
אֲחֵרֵיכֶם לְהַנְהִיג אֶת יִשְׂרָאֵל בְּמִקּוֹמְכֶם, כְּמוֹ
שֶׁאַתֶּם רוֹצִים בְּאֵמֶת, כִּי נִשְׁאֲרֵנוּ "כְּתָרִן
בְּרֹאשׁ הַהָר, וְכִנָּס עַל הַגְּבַעָה". וְלָמָּה

"תְּהִיָּה עֵדֶת ה', כְּצֶאֱן אֲשֶׁר אֵין לָהֶם
רוּעָה".

הַמְזַכְּרִים אֶת ה', אֵל דְּמֵי לְכֶם", אֵל
תַּחֲרִישׁוּ וְאֵל תִּשְׁקֹטוּ, עַד
אֲשֶׁר יִשְׁלַח לָנוּ מוֹשִׁיעַ וְרַב וּמְנַהִיג אֱמֵתִי,
לְהַצִּילֵנוּ מֵעוֹנוֹת וּמִחַטָּאִים, וּמִכָּל מִינֵי
פְּגָמִים שֶׁבַעוֹלָם, וּיִקְרְבוּנוּ אֵלָיו יִתְבַּרַךְ
וְלַעֲבוֹדָתוֹ, חֵישׁ קַל מְהֵרָה.

וְכֹאֲשֶׁר הַחֲלַתֶם חֶסְדְּכֶם עִמָּנוּ, כֵּן תִּגְמְרוּ
בְּעַדְנוּ. ו"מ'ה שִׁיְהִיָּה ה'וֹא
שִׁיְהִיָּה", שֶׁנִּזְכָּה גַם בְּדוֹר הַזֶּה לְמְנַהִיג
אֱמֵתִי, שִׁיְהִיָּה בְּבַחֲיַנַּת 'מֹשֶׁה', כִּי
"אֶת־פְּשֻׁטוֹתָא דְּמֹשֶׁה בְּכָל דְּרָא וְדָרָא",
וּכְבֵּר הַבְּטַחְתָּנוּ: "שְׁלֹא תַעֲזֹבוּ אוֹתָנוּ
לְעוֹלָם".

☪ [ד] לקוטי־תפלות ח"ב ח ☪

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב ח, "תקענו תוכחה")

וְתִזְכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, לְהַתְקַרֵּב
לְצַדִּיקִים אֱמֵתִיִּים שִׁישׁ לָהֶם
בַּחֲיַנַּת ר'רוּח־נְבוּאָה, ר'רוּח־הַקֹּדֶשׁ בְּאֵמֶת,
בְּאִפֵּן שֶׁנִּזְכָּה עַל־יְדֵים, לְבָרֵךְ וּלְתַקֵּן הַפֶּה
הַמְדַמָּה, וְלֹא יִבְלַבֵּל אוֹתָנוּ הַמְדַמָּה חֶסֶד
וְשָׁלוֹם, בְּדַמְיוֹנוֹת כּוֹזְבִים, וּבְבִלְבוּלִים רָעִים
חֶסֶד וְשָׁלוֹם.

רַק נִזְכָּה, שִׁיְהִיָּה הַפֶּה הַמְדַמָּה, בְּרוֹר וְזוֹךְ
וְצַח אֲצִלְנוּ בְּתַכְלִית הַתְקוּן, בְּאִפֵּן
שֶׁנִּזְכָּה עַל־יְדֵי־זֶה לְאֱמוּנַת שְׁלָמָה, וַיִּשְׁרַח,
וּבְרוּרָה, זָכָה, וְצַחָה, וּנְכוּנָה, בְּאֵמֶת כְּרִצוֹנְךָ
הַטּוֹב, בְּלִי שׁוֹם בְּלְבוּלִים כָּלֵל. וְנִזְכָּה
לְהֶאֱמִין בְּךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, כִּי
אַתָּה בְּרֹאֵת עוֹלָמְךָ בְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב, יֵשׁ מֵאֵין
הַמְחַלֵּט, בַּעֲשָׂרָה מֵאֲמֵרוֹת.

וְתַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מ'מְנַהִיגִים שֶׁל
שִׁקְרָה, שֶׁהֵם נִקְרָאִים "נְבִיאֵי

השקר", ולא יבלבלו את דעתנו בכל בדמיונות כוזבים הלילה.

ותזכר ותטהר אותנו מטמאת וזהמת הנפש, ותשמרנו ותצילנו, שלא יעלה על דעתנו שום גחוש וקסם בכל, ונתרחק מדרכי המנחשים והקוסמים בכל מיני הרחקות, ולא יהיה לנו שום אמונות כוזביות כלל. רק נזפה תמיד, להיות תמים עם ה' אלקינו, ולהתנהג רק בתמימות ובפשיטות, באמת ובאמונה שלמה האמתיות פרצונך הטוב.

ולפעמים בוער חוץ מהמדה. ואין לנו על מי להשען, כי אם על אבינו שבשמים, ועל זכות וכח הצדיקים אמתיים, שכל אחד נקרא: "איש אשר רוח בו", "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד".

עזרנו וזכנו ברחמיך הרבים, שינשבו ברוחם הקדוש, על כל אחד ואחד מאתנו עמך בית ישראל, רוח קדשה וטהרה, באפן שנופה לשמחה שלמה באמת פרצונך הטוב, עד שיבער ויתלהב לב של כל אחד ואחד, אליך תתברך לנצח, בתשוקה גדולה, ובהתלהבות נמרץ, בהדרגה ובמדה, פראוי לכל אחד ואחד לפי בחינתו באמת, כאשר אתה לבד ידעת כל זה, כי אין מי שיודע לכונן זאת, כי אם אתה לבד.

עד שנופה כלנו עמך בית ישראל, לבא דכל עלמא, שכל אחד ואחד מישראל עם סגלה, עם הנבחר מכל העמים, יהיה נעשה 'לב' למקום שצריך להיות שם בבחינת 'לב', וכלנו כאחד, נתדבק אליך ונתלהב אליך באמת, עד שנופה להכלל בך באמת, לעולמי עד ולנצח נצחים. ויקים בנו מקרא שכתוב: "ואתם הדבקים בה' אלקיכם, חיים כלכם היום", מעתה ועד עולם, אמן נצח סלה ועד.

⊙ [ו] לקוטי תפלות ה"ב יט ⊙
(על-פי לקוטי מוה"רן ח"ב ב, מפרסמים קדם זמנם)

"זכר רחמיך ה' וחסדיך, כי מעולם המה", ואל תעזבנו ואל תטשנו בדור העני הזה, ושלא לנו מנהיגים אמתיים, שיהיו ראויים להנהיג אותנו באמת פרצונך הטוב, "ולא תהיה עדת ה', כצאן אשר אין להם רעה".

⊙ [ה] לקוטי תפלות ה"ב ט ⊙
(על-פי לקוטי מוה"רן ח"ב ט, 'אל אשר יהיה שמה הרוח')

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שיאירו עלינו זכות וכח הצדיקי אמת, ונזפה עלינו לשמחה שלמה. ובכחם הגדול ינשבו עלינו ברוחם הקדוש, וינערו ויסירו מלבבנו, כל מיני מרה-שהורה ועצבות, וכל מיני עפורריות וכבדות הנופלים על לבנו.

עד שנופה להתלהב ולבער אליך באמת. ותצילנו ותשמרנו ברחמיך הרבים, מ'רוח-סערה', שלא יבעור ולא יתלהב לבנו חוץ מהמדה חסיושלום הנקרא 'הריסה', ולא נהרס לעלות אל ה'.

ובכח וזכות צדיקי אמת, תמשיך עלינו קדשת אליהו הנביא, שהיה רוכב על סוסי אש בסערה, אשר כחו מספיק גם עלינו, להכניע ולבטל מאתנו, האש הבוער בסערה חוץ מהמדה.

כי אין אתנו יודע עד מה, איך להתנהג בענין זה של ההתנוצצות וההתלהבות, כי אין אנו יודעים לכונן המדה כלל, לפעמים הלב אטום ומטמטם לגמרי,

🌀 [ז] לקוטי־תפילות ח"ב כח 🌀

(על-פי לקוטי־מוהר"ן ח"ב לט, 'לכו חזו מפעלות השם')

"רעה ישראל האזינה, נהג כצאן יוסף, ישב הפרובים הופיעה". רבוננו של עולם, מלך מנהיג ומושל, מלא רחמים, אשר המלת עלינו בהמלתך הגדולה, ושלת לנו מושיע ורב, גואל ישראל וקדושו, הוא משה רבנו עליו־השלום, אשר הוציאנו מאפלה לאורה, מחשך לאור גדול, ונתן לנו את התורה, והאיר עינינו, והודיענו אמתת אמונתך הקדושה.

ומעצם גדלתו הנפלאה, היה יכל להאיר גם בהפחות־שפפחותים כמונו היום, להודיע לכל גדלתך ונבורתך, "לפקח עינים עורות", להאיר עיני כל ישראל, אפלו אותם שהם בבחינת רגלין, שיוכלו להעמיק בדעתם, להשיג התכלית האמתית מכל הברואים שבעולם, לדעת ולהפיר אותך תתברך לנצח, על־ידי כל הבריות שבעולם, ולהתקרב אליך ולהתדבק בך באמת.

אשרי הדור שזכו למנהיג כזה, אשרי עינים שזכו לראותו, אשרי אזנים שזכו לשמע דברי אלקים חיים מפיו הקדוש והנורא, שהיתה שכינה מדברת מתוך גרונו.

ועתה ה' אלקיניו אבינו אתה, הט אזנד לשועתנו, "פקח עיניך וראה שממתינו", וחוס ורחם עלינו, והורנו ולמדנו מה נעשה עתה, מה נפעל עתה, אל מי נפנה לעזרה, "הגידה לי שאהבה נפשי, איכה תרעה איכה תרביץ בצחרים".

הודיענו נא, באיזה דרך נשוטט לבקש 'מנהיג אמת' כזה, פי לעצם שפלותנו וחלישותנו עתה, וכלנו אין פנינו

יפות כלל, אין מי שיוכל לעזר אותנו, פי אם 'רבי' ומנהיג אמת, שיהיה באמת בבחינת 'משה רבנו' עליו־השלום, שיוכל להאיר גם בנו הדעת־הקדוש, שנזפה על־ידי־זה לבא אל התכלית האמתית, לדעת ולהפיר אותך תתברך לנצח, על־ידי כל הבריות שבעולם, אשר כלם נבראו רק בשביל זה, כדי שיוזפה האדם להפיר אותך על־ידם, שזה עקר התכלית של כל הבריאה בכלל ובפרט. ואיך זוכין למצא מנהיג כזה. איה, איפוא הוא, איה מקום פבודו, איה העצה והתחבולה שנזפה למוצאו.

פי אם אמנם גם עתה נמצאים צדיקים ומנהיגי ישראל, ה' עליהם יחיו, ויאריך ימיהם ושנותיהם. אבל הלא כל המפרסמים כלם יודו בעצמם ולא יבושנו: "שאיך להם זה הפח שהזכרנו לפניך, שהוא הפח של 'משה רבנו', להאיר בנו הדעת הזה, שישגי כל אחד ואחד התכלית האמתית בזה העולם מכל הדברים שבעולם, אשר לכה נוצרנו".

ועתה, מה נעשה ומה נפעל, מי יקום בעדנו. אוי, "מי יקום יעקב פי קטן הוא". 'מריה דעלמא כללא, מרחם על הארץ, מרחם על הבריות, אשר "נחית כצאן עמד ביד משה ואהרן".

איה רחמנותך על ישראל עם קדשך עתה, על מי נטשת מעט הצאן הזה, על מי עזבת אותנו, חלושי כח פאלה, פחותי ערך כמונו היום.

ראה עמידתינו דלים ורקים, אשר השחרו פנינו מפני הטאתינו, ונכפפה קומתנו מפני עונותינו. אל מי ננוס לעזרה, "המאוס מאסת את יהודה, אם בציון געלה נפשך, מדוע הפיתנו ואין לנו מרפא, קוה לשלום ואין טוב, ולעת מרפא

והנה בעתה". האם הפקרת את עמך ישראל חליכה.

הלא כבר הבטחתנו: שאפלו בתקף ירידתנו, בעמק הגלות הזה בגוף ונפש פמונו היום, לא תעזבנו ולא תמאסנו לעולם.

כמו שכתוב: "ואף גם זאת בהיותם בארץ איביהם, לא מאסתיים ולא געלתים לכלתם, להפר בריתי אתם, כי אני ה' אלקיהם". וכתוב: "ולא דבר ה', למחות את שם ישראל מתחת השמים". וכתוב: "כי לא יטש ה' את עמו, בעבור שמו הגדול, כי הואיל ה' לעשות אתכם לו לעם". וכתוב: "כי לא יטש ה' עמו, ונחלתו לא יעזב".

וכהנה וכהנה עוד הבטחות הרבה, אשר הבטחת את אבותינו, לעזרנו ולהושיענו בכל דור ודור.

ועתה עתה, איה רחמנותך, איה נפלאותיך, ולמה "תהיה עדת ה', כצאן אשר אין להם רועה". חוס וחמל עלינו, חוס ורחם עלינו. וזכנו ועזרנו, להתפלל ולהתחנן לפניך עליזה הרבה, לצעק ולזעק זעקה גדולה ומרה, ולבפות לפניך בכל יום עליזה בדמעות-שליש.

עד שתחננו ותעננו ותחמל עלינו, ותתן לנו רועה ישראל, מנהיג אמתי, מנהיג רחמן, כמו משה-רבנו. רועה נאמן, שיוכל לעסק בתקוננו, להשיבנו אליך באמת, ויאיר גם בנו השגת דעתו הקדושה, ויפקח עיני דעתנו בקדשה ובטהרה גדולה, שנוזפה גם אנחנו להשיג התכלית האמתי מפל הברואים שבעולם, ולהכיר אותך באמת, ולהתקרב אליך, ולהתדבק בך לנצח.

מלא רחמים, ה' פקח עינינו, ונראה ונבין ונשכיל האמת לאמתו, איך

להתנהג עתה, באפן שנוזפה לבקש ולמצא מנהיג אמתי כזה, שיביאנו בחיינו לתכלית האמתי, כי אין לנו על מי להשען, כי עם עליך אבינו שבשמים. "אנחנו החמר, ואתה יצרנו, ומעשה ידך פלנו. עליך יעזב הלכה, יתום אתה היית עוזר".

כי אתה לבד יודע צפון לבנו, ואיך לעזרנו עתה בכל הענינים, ובפרט בענין זה אשר בו תלוי הכל, שנוזפה למצא המנהיג האמתי שהוא בבחינת משה רבנו, שיוכל להביאנו לתכלית האמתי והנצחי מהרה בחיינו.

והטוב בעיניך עשה עמנו, כי אנו משליכים כל יחבנו עליך, "ואני תמיד איחל", "עד ישקיף וירא ה' משמים", וישוב אלינו וירחמנו, וכאב את בן ירצנו, ויחזיר לנו העטרה ליושנה, ויתן לנו רועה כלבבו. ויקים מהרה מקרא שכתוב: "ונתתי לכם רועים כלבי, ורעו אתכם דעה והשכל".

ותמהר ותחיש לנאלנו, ותביא לנו את משיח צדקנו, ויקים מהרה: "והקמתי עליהם רועה אחד, ורעה אתהן את עבדי דויד, הוא ירעה אתם, והוא יהיה להן לרעה. ואני ה' אהיה להם לאלקים, ועבדי דוד נשיא בתוכם, אני ה' דברתי".

ונאמר: "ולא יטמאו עוד בגלוליהם ובשקוציהם ובכל פשעיהם, והושעתי אתם מפל מושבתיהם אשר חטאו בהם, וטהרתי אותם, והיו לי לעם, ואני אהיה להם לאלקים. ועבדי דוד מלך עליהם, ורועה אחד יהיה לכלם, ובמשפטי ילכו, וחקותי ישמרו ועשו אותם. ה' אלקים צבאות השיבנו, האר פניך ונושעה".

☉ [ח] לקוטי־תפלות ח"ב לה ☉

(על־פי לקוטי־מוה"רן ח"ב עב, 'חיים נצחיים')

וּתְמַלֵּא אוֹתִי "רוּח־אַלְקִים, בְּחַכְמָה, וּבְתַבּוּנָה, וּבְדַעַת, וּבְכָל מְלֹאכָה", בְּמִלְאֶת הַקֹּדֶשׁ בְּאַמֶּת. וְאַזְכָּה לְקַבֵּל הַרוּח־אַלְקִים, שֶׁהֵם הַמְּחִין הַקְּדוּשִׁים, מֵהַצַּדִּיק הָאֱמֵת, מִנְהִיג הַפּוֹלֵל, חָסֵם הַפּוֹלֵל בְּאַמֶּת, שֶׁהוּא "אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ", "שִׁידַע לְהֵלֵךְ נֶגֶד רוּחוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד", שֶׁהוּא כָּלוּל מִכָּל הַמְּחִין, וּמִכָּל הַרוּח־אַלְקִים, הַכָּלוּל מֵאַרְבַּע רוּחוֹת הַמְּלַבְּשִׁין בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל.

וְתַעְזְרֵנִי, שְׂאֻזְכָּה עַל־יְדֵי הַרוּח־אַלְקִים' הַזֶּה, לְחַדֵּשׁ חַדוּשֵׁין דְּאוֹרֵייתָא אֱמֵתִים בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה פְּרָצוֹנָה הַטּוֹב. וְאַזְכָּה לַעֲשׂוֹת נַחֲת־רוּחַ לְפָנֶיךָ עַל־יְדֵי הַחַדוּשֵׁין דְּאוֹרֵייתָא, שֶׁתּוֹכְנֵי לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה תָּמִיד.

☉ [ט] לקוטי־תפלות ח"ב ז ☉

(על־פי לקוטי־מוה"רן ח"ב ז, 'פי מרחקם וינהגם')

"את הפנש אחד תעשה בבקר, ואת הפנש השני תעשה בין הערבים" (במדבר כח, ד)

בַּעֲנִין: שְׂיֻבְּנָה בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, וְנִזְכָּה לְהַקְרִיב 'קָרְבַן הַתָּמִיד' שְׂיִכַפֵּר עָלֵינוּ

- הַתַּפְלָה הַזֶּה מֵיַחַד גַּם לִימֵי 'בֵּין־הַמְּצָרִים' -

וּתְרַחֵם עָלֵינוּ, וְתַבְּנֶה לָנוּ אֶת בֵּית קְדֻשָׁנוּ וְתַפְאֲרֵתֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וְשֵׁם נִקְרִיב לְפָנֶיךָ אֶת קָרְבָּנוֹת חוֹבוֹתֵינוּ, לְטַהַרְנוּ מֵעֲוֹנוֹתֵינוּ וְלִסְלַח חַטָּאתֵינוּ. וְנִזְכָּה לְהַקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּכָל יוֹם, קָרְבָּנוֹת הַתָּמִיד בְּבִקְרָה וּבְעֶרֶב. וּבִזְכוּת הַתָּמִיד שֶׁל שַׁחַר, תִּמְחַל לָנוּ עַל כָּל הָעֲוֹנוֹת שֶׁל לַיְלָה. וּבִזְכוּת הַתָּמִיד שֶׁל בֵּין־הָעֲרֵבִים, תִּמְחַל לָנוּ עַל כָּל הָעֲוֹנוֹת שֶׁל הַיּוֹם.

כִּי אַתָּה יוֹדַע גְּדוֹל הַרְחַמְנוֹת שֶׁעַל יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁהֵם נוֹפְלִים בְּעֲוֹנוֹת חַס־וְשָׁלוֹם, אֲשֶׁר אֵין רַחֲמָנוֹת בְּעוֹלָם גְּדוֹל מִזֶּה.

כִּי אַתָּה יוֹדַע, עַצֵּם קְדֻשָׁתֵנוּ בְּשָׂרֵשֵׁנוּ, וְעַצֵּם דְּקוּתֵנוּ וְרוּחַנֵיִתֵנוּ, שֶׁאֵנוּ רְחוּקִים לְגַמְרֵי מַעוֹן, וְאֵין עוֹן שִׁיךְ לָנוּ כָּלֵל, וְאֵין אָנוּ יְכוּלִין לְשֹׂא עָלֵינוּ עַל מַשְׂאוֹי הָעֲוֹנוֹת, אִפְּלוּ יוֹם אֶחָד.

וְעַקֵּר הַרְחַמְנוֹת הַגְּדוֹל מִכָּל מִינֵי רַחֲמָנוֹת, הוּא לְהוֹצִיא אוֹתֵנוּ מֵעֲוֹנוֹת וְחַטָּאִים וּפְגָמִים, אֲשֶׁר רַק זֶה הוּא עַקֵּר הַרְחַמְנוֹת הָאֱמֵת, וְאֵין שׁוֹם רַחֲמָנוֹת בְּעוֹלָם נֶחֱשֵׁב כָּלֵל, כִּנְגִיד זֶה הַרְחַמְנוֹת.

עַל־כֵּן בְּרַחֲמֶיךָ נָתַתָּ לָנוּ אֶת בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, לְכַפֵּר עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ. וּמַעַת אֲשֶׁר חָרַב בֵּית־מִקְדָּשֵׁנוּ, חָשְׁכוּ עֵינֵינוּ, וְאֵין אָנוּ יְכוּלִים לְנַקוֹת עַצְמָנוּ מֵעֲוֹנוֹת, כִּי אֵין מִי שְׂיִכַפֵּר בְּעַדָּנוּ, אֲשֶׁר צָרָה הַזֹּאת גְּדוּלָּה מִכָּל הַצָּרוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, כֹּאֲשֶׁר נִגְלָה לְפָנֶיךָ אֲדוֹן כָּל. וְכִבֵּר חָלְפוּ וְעָבְרוּ קְרוֹב לְאַלְפִים שָׁנָה מִיּוֹם הַחֲרָבָן, אֲשֶׁר אָנוּ הוֹלְכִים תּוֹעִים וְחַשְׁכִּים פִּיתוּמִים וְאֵין אֵב.

אֲדוֹן הַקָּל עָלֵנוּ, וְשַׁלַּח יֵשַׁע לְגֻאֲלָנוּ, חוֹס וְחַמֵּל וְרַחֵם עָלֵינוּ, וְאָמַר לְצָרוֹתֵינוּ דִּי. וְתַמְהַר וְתַחִישׁ לְגֻאֲלָנוּ גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה, בְּנִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנֵיִת, בְּגוּף וּנְפֶשׁ וּמְמוֹן. וְתַגְּאֹל וְתַפְדֶּה נַפְשָׁנוּ, מִכָּל הַחַטָּאִים וְהָעֲוֹנוֹת וְהַפְּשָׁעִים, וּמִכָּל מִינֵי פְגָמִים שֶׁבְּעוֹלָם, וּמִכָּל הַתְּאוֹת וְהַמַּדוּת רְעוּת. וְתַבְּנֶה לָנוּ אֶת בֵּית־מִקְדָּשֵׁנוּ בְּנִין עוֹלָם עַדֵי עַד, וְיִשׁוּבוּ פַּהֲנִים לְעַבּוֹדָתְךָ, וְלוֹיִים לְדוֹכְנָם, וְיִשְׂרָאֵל לְמַעֲמָדָם.

נַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ קִרְבָּנוֹת חֹבוֹתֵינוּ, תְּמִידִין כְּסֻדְרָם, וּמוֹסָפִים כְּהִלְכֹתָם. וְאֵת מוֹסָפֵי רְאֵשֵׁי־חֲדָשִׁים, נַעֲשֶׂה וְנִקְרִיב לְפָנֶיךָ בְּאַהֲבָה, כְּמִצְוֹת רְצוֹנָךְ, כְּמוֹ שֶׁכְּתַבְתָּ עֲלֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ, עַל־יְדֵי מֹשֶׁה עַבְדְּךָ, מִפִּי כְּבוֹדְךָ כְּאִמּוֹר:

”וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם תִּקְרִיבוּ עֹלָה לַה', פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם, וְאֵיל אֶחָד, כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שִׁבְעָה תְּמִימִם. וּמִנְחָתָם וְנִסְפֵיהֶם כְּמִדְבַר, שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֵנִים לֶפֶר, וּשְׁנֵי עֶשְׂרֵנִים לְאֵיל, וְעֶשְׂרוֹן לֶכֶבֶשׂ. וַיֵּין כְּנִסְפוֹ. וְשָׁעִיר לְכַפֵּר. וּשְׁנֵי תְּמִידִים כְּהִלְכֹתָם.” כִּי בַעֲמֹךָ יִשְׂרָאֵל בַּחֲרַת מִכָּל הָאֲמוֹת, וְחָקֵי רְאֵשֵׁי־חֲדָשִׁים לָהֶם קִבְּעַת.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ: “שִׁכְשְׁעוּסָקִים בְּפִרְשַׁת הַקִּרְבָּנוֹת, נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאִלוֹ הַקִּרְבָּנוֹת כֹּל הַקִּרְבָּנוֹת בְּזִמְנָם וּבְמִקוֹמָם כְּהִלְכֹתָם.”

עַל־כֵּן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁעַל־יְדֵי אֲמִירַת פִּרְשַׁת ”וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם”, בְּאִיזָה זְמַן שֶׁנֶּאֱמַר אוֹתָהּ הַפִּרְשָׁה, אֲפִלוּ שֶׁלֹּא בְּרָאשֵׁי־חֲדָשׁ, יִהְיֶה נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאִלוֹ הַקִּרְבָּנוֹת קִרְבַּן רְאֵשֵׁי־חֲדָשׁ בְּזִמְנָו.

וְתִמְשִׁיךְ עַל־יְדֵי־יָדָהּ בְּחִינַת תְּקוּן וּמְלוּי הַלְבָּנָה, וְעַל־יְדֵי־יָדָהּ יִהְיֶה נִמְשָׁךְ כְּפָרָה וּסְלִיחָה וְהִמְתַּקָּה, עַל כָּל תּוֹלְדוֹתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שִׁזְכּוּ לַחַיִּים טוֹבִים וְאֲרוּכִים.

וְיִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, לְמַלְאוֹת פְּגִימַת הַלְבָּנָה, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ שׁוּם מַעוֹט, וְיִהְיֶה אוֹר הַלְבָּנָה כְּאוֹר הַחֶמֶת, כְּאוֹר שִׁבְעַת יְמֵי בְּרָאשִׁית, כְּמוֹ שֶׁהִיְתָה קֶדֶם מַעוֹטָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: “אֵת שְׁנֵי הַמְּאֲרֹת הַגְּדֹלִים”, וַיִּקְיָם בָּנוּ מִקְרָא שִׁכְתוֹב: “וּבִקְשׁוּ אֵת ה' אֱלֹקֵיהֶם וְאֵת דָּוִד מִלְּכָם”, אָמֵן.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מְלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ, טוֹב וּמְטִיב הַדְּרֹשׁ לָנוּ, שׁוֹבָה אֵלֵינוּ בְּהִמּוֹן רַחֲמֶיךָ, בְּגִלְגַּל אֲבוֹת שֶׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבִתְחִלָּה, וְכוּיֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנָו, וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ, וְשִׁמְחָנוּ בְּתִקּוּנָו. וְחָשַׁב כְּהַנִּים לְעִבּוּדְתָם, וְלוֹיִם בְּדוּכָנָם לְשִׁירָם וְלִזְמָרָם, וְחָשַׁב יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם. וְשֵׁם נִקְרִיב לְפָנֶיךָ אֵת קִרְבָּנוֹת חֹבוֹתֵינוּ, תְּמִידִין כְּסֻדְרָן, וּמוֹסָפִין כְּהִלְכֹתָן.

⊗ [י] תְּפִלוֹת־וְתַחֲנוּנִים ח"א כא ⊗

(על־פי לקוטי־מוהר"ן ח"א קנא, 'סגולה לזרע של קימא', לעיל באות כו)

בַּעֲנִיָן: הַסְּגֻלָּה לְזֵרַע שֶׁל קִימָא, לְזֵמַר פִּרְשַׁת "וּבְרָאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם" (בְּמִדְבַר כח, יא־טו)

רְאֵשֵׁי־חֲדָשִׁים לְעֵמֶךָ נָתַתָּ, זְמַן כְּפָרָה לְכָל תּוֹלְדוֹתָם. רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, זְכַרְתָּ בְּתוֹךְ כָּל־ל יִשְׂרָאֵל, לְגַדֵּל אֵת כָּל בְּנֵינוּ, לְתוֹרָה וְלַחֲפָה וְלִמְעֻשֵׁי־טוֹבִים, וְהִצִּילָנוּ מֵעַתָּה מִכָּל מִינֵי צַעַר גְּדוֹל בָּנִים חִסְיוֹשְׁלוֹם, וְתִמְשִׁיךְ מֵעַתָּה עָלֵינוּ וְעַל כָּל יוֹצְאֵי חֲלָצֵינוּ, חַיִּים טוֹבִים וְאֲרוּכִים.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ: "כִּי מִיַּת הַבָּנִים כְּשֶׁהֵם קִטְנִים רַחֲמָנָא־לִיצְלָן, זֶה נִמְשָׁךְ מִפּוֹד פְּגִימַת הַלְבָּנָה, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ בְּחִינַת "מְאֲרַת חֶסֶד וְאִו", שֶׁהוּא אֲסִפְרָה לְרַבֵּי חִסְיוֹשְׁלוֹם".

וְאַתָּה הוֹדַעְתָּ לָנוּ גַם־כֵּן: "שִׁבְרָאשֵׁי־חֲדָשׁ, שְׁאִזִּי מִתְחַלֵּת הַלְבָּנָה לְהַתְּמַלְאוֹת וְלַהֲתַתְּקוּן, וְאִזִּי זְמַן כְּפָרָה לְכָל תּוֹלְדוֹתָם, כִּי אִזִּי נִמְשָׁךְ כְּפָרָה וּסְלִיחָה וְהִמְתַּקָּה, עַל כָּל תּוֹלְדוֹתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שִׁיְהִי נִמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם חַיִּים טוֹבִים וְאֲרוּכִים". עַל־כֵּן חוֹס וְחַמֵּל נָא עָלֵינוּ, וְזַכְּנוּ לְקַבֵּל קִדְשַׁת רְאֵשֵׁי־חֲדָשִׁים כְּרָאִזִּי.

וְיִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתַּעֲלָנוּ בְּשִׁמְחָה לְאַרְצֵנוּ, וְתַטְעֵנוּ בְּגִבּוֹלָנוּ, וְשֵׁם

עניני חצות הלילה

– תורות, שיחות, מנהגים, התחזקות –

א.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א נד, בסוף)

וְזֶה בְּחִינַת קִימָה בְּחֻצוֹת לַיְלָה, כִּי בְּנֹר
הָיָה תְלוּי לְמַעְלָה מִמִּטָּתוֹ שֶׁל דָּוִד,
וְכַיִן שֶׁהִגִּיעַ חֻצוֹת לַיְלָה הָיָה מְנַגֵּן מְאֹלָיו
(בְּרִכּוֹת ג:). הֵינּוּ: שֶׁבְּחֻצוֹת-לַיְלָה, אִזּוֹ נִתְעוֹרֵר
בְּחִינּוֹת הַנְּגוּן דְּקֹדֶשׁ הַנִּמְשָׁךְ מִבְּנֹר שֶׁל
דָּוִד, שֶׁהוּא בְּחִינַת 'בְּרוּר הַרוּחַ-טוֹבָה מִתּוֹךְ
הַרוּחַ-רָעָה'.

וְעַל-כֵּן אִזּוֹ הַזְמַן לְהִתְגַּבֵּר לְקוּם וּלְעַסֵּק
בְּעֲבוֹדַת-הַשֵּׁם, לְהִתְבּוֹדֵד בֵּינוֹ
לְבֵין קוּנּוֹ, וּלְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ לְפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ,
וּלְחַפֵּשׂ הַרוּחַ-טוֹבָה, דְּהֵינּוּ הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת
שֵׁישׁ בּוֹ עֵדִין, לְבָרְרָם מִתּוֹךְ הַרוּחַ-רָעָה.
שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת 'נְגוּן' – כִּי אִזּוֹ עֵקֶר הַבְּרוּר עַל-
יְדֵי בְּחִינַת 'נְגוּן בְּכָלִי', בְּחִינַת 'בְּנֹר שֶׁל דָּוִד'
שֶׁמְנַגֵּן אִזּוֹ.

[לקוטי-הלכות, השכמת-הבקר א, יב-יג – וְזֶהוּ בְּחִינַת
קִימַת חֻצוֹת, שְׁצָרִיכִין לְשַׁבֵּר תְּקוּף הַשָּׁנָה עַל-יְדֵי הַנְּקֻדּוֹת
טוֹבוֹת וְכוּ'. וְזֶה בְּחִינַת 'בְּנֹר שֶׁל דָּוִד שֶׁהִיָּה מְנַגֵּן עַל-יְדֵי
רוּחַ צְפוּן' (בְּרִכּוֹת ג:), בְּחִינַת 'רוּחַ טוֹבָה', 'נְקֻדָּה טוֹבָה'
הַצְּפוּן וְטָמִיר אֶפְלוֹ בְּתַכְלִית הַשָּׁנָה, אֶפְלוֹ בְּמִדְרַגָּה
פְּחוּתָה וְכוּ', בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים ל"א, כ): "מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר
צִפְנָתָ", וְאֵלוֹ הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת מְנַשְׁבִּין בְּבְנֹר שֶׁל דָּוִד, כִּי
עַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂין נְגוּנִים, וְעַל-כֵּן הָיָה מְנַגֵּן מְאֹלָיו עַל-יְדֵי-
זֶה, וְעַל-יְדֵי-זֶה מִתְעוֹרְרִין מִהַשָּׁנָה בְּחֻצוֹת הַלַּיְלָה בְּתַקְוָה
הַשָּׁנָה וְכוּ'].

ב.

(לקוטי-מוהר"ן ח"א קמט)

"חֻצוֹת לַיְלָה אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל
מִשְׁפָּטֵי צְדָקָךְ" (תְּהִלִּים קיט, סב).

חֻצוֹת הוּא מְסַגֵּל כְּמוֹ פְּדִיּוֹן, כִּי הוּא הַמְּתַקֵּת
הַדִּינִים. כִּי "צְדָק, דִּינָא; וּמִשְׁפָּט, רַחֲמֵי" (זִהָר
קְדוּשִׁים פ"ה: בְּלֶק קפ"ד:). וְזֶהוּ: "עַל מִשְׁפָּטֵי
צְדָקָךְ", הֵינּוּ שֶׁצְדָק' גּוֹבֵר עַל 'מִשְׁפָּט'.
הַתְּקוּן לָזֶה: "חֻצוֹת לַיְלָה אָקוּם".

וְעַקֵּר חֻצוֹת, הוּא תְּמִיד אַחַר שִׁשָּׁה שָׁעוֹת
מִתְחַלֵּת הַלַּיְלָה, הֵן בְּקוֹץ וְהֵן בְּחֶרֶף,
וְאִזּוֹ מִתְחִיל זְמַן חֻצוֹת. וְנִמְשָׁךְ עַד גְּמֹר
אֲשֶׁמּוֹרָה שְׁנֵיָה, דְּהֵינּוּ שְׁתֵּי שָׁעוֹת.

ג.

(לקוטי-מוהר"ן ח"ב סז)

וְהִנֵּה מָה שֶׁעֵבֵר אֵין, כִּי כְּבֹר נִשְׂרָף בֵּית-
מִקְדָּשֵׁנוֹ. אִךְ פָּעַת שֶׁהַשֵּׁם-יִתְבַּרֵּךְ
מְצַפֵּה לְשׁוּב אֱלֹהֵינוּ וְלְחֹזֵר וּלְבָנוֹת בֵּית-
מִקְדָּשֵׁנוֹ, רְאוּי לָנוּ שֶׁלֹּא לְעַבֵּב חִסּוֹשְׁלוֹם
'בְּנֵין בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ', רַק לְהַשְׁתַּדֵּל בְּבִנְיָנוֹ.

עַל-כֵּן מְאֹד צָרִיךְ לָזָהֵר לְקוּם בְּחֻצוֹת,
לְהִיזוֹת מִתְּאֵבֵל עַל 'חֶרְפֵּן בֵּית-
הַמִּקְדָּשׁ', כִּי אוֹלֵי בְּגֻלְגּוֹל הָרֵאשׁוֹן הָיָה הוּא
הַגּוֹרֵם שִׁיחָרֵב הַבֵּית-הַמִּקְדָּשׁ. וְאֶפְלוֹ אִם לֹא,
אוֹלֵי הוּא מְעַבֵּב עֵתָה 'בְּנֵין בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ',
וְנִחָשֵׁב גַּם-כֵּן כְּאֵלוֹ הוּא גָרַם לְהַחְרִיבוֹ.

וְהַשֵּׁם-יִתְבַּרֵּךְ הַבְּטִיחַ לְכָל הַמִּתְאֵבֵל עַל
צִיּוֹן: "לְשׁוּם לְאַבְלֵי צִיּוֹן
פָּאֵר תַּחַת אֶפְרַי" (ישעיה ס"א, ג), "פָּאֵר תַּחַת
אֶפְרַי דִּיקָא.

ו.

(שיחות-ה'ר"ן רסח)

גם מהחרוז "דודי ירד לגנו" (תקונת-חצות),
ספר ושבחו מאד - פי הוא מדבר
מופוח של פנסת-ישראל עם השם-יתברך,
ומעורר הלב מאד.

ז.

(שיחות-ה'ר"ן טא)

עקר עבודת איש הישראלי, הוא בהרף
לקום בחצות לילה, ובקוץ
בשהלילה קצר מאד (בחוץ-לארץ), שאז אין
עומדין בחצות, אז יזהר לעמוד בבקר השכם
בעלות-השחר.

[אוצר-נחמני פט - די ערשטע עבודה פון טאג, דארף א
איד אויפשטיין חצות אין ווינטער, און פארטאגס אין
זומער - און מיטן שלאף, זיך אפרעכענען בייטאג (העבודה
הראשונה ביום, צריך יהודי לקום בחצות בתורה, ובקוץ בהשקפה -
ועם השנה להתחשבן ביום)].

ח.

(ספר המדות - עניני חצות)

[א] על-ידי אמירת תקון חצות, נצול
מגנבים (גנבה וגזלה ח"ב ה). [ב] על-ידי תקון
חצות, נמתק הדין (המתקת-דין מה). [ג] תקון
חצות, הוא סגלה לכבוד (כבוד ד). [ד] על-ידי
'קיימת חצות, יזכה להבין את התורה
ולדרש אותה (למוד עט). [ה] מי שפסק
מדברי-תורה לדברים-בטלים, תקונו
שיקום חצות (למוד פ). [ו] תקון חצות,
מסגל לחלושי הראות (ראיה ח"ב ד). [ז] על-
ידי תקון חצות, מזכירין לפני הקדוש-
ברוך-הוא, את הטובות שהבטיח לישראל
(תפלה נח).

"פאר" - זה בחינת ה'מחין, בחינת
'תפלין, בחינת ד'אש-בית, בחינת
'כליות הגונין, בחינת: 'תלת גונין דעינא
ובת-עין" (תקוני-זהר קכ"ו), בחינת "מאורי
אור" (זהר בראשית כא. ויקהל רח.), בחינת 'שבת'
המאיר ל'בית-המקדש'. "תחת אפר".

"אפר" - זה בחינת "מאורי אש" (זהר שם),
שהוא ההפך מהנ"ל. הינו: שיהיו
נכנעין 'מאורי אש', שעל-ידם נשרף ה'בית-
המקדש'. ויתגברו 'מאורי אור', שהם קיום
ה'בית-המקדש'. וזהו: "פאר תחת אפר".

נמצא: שעל-ידי שהוא מתאבל על הבית-
המקדש - על-ידי-זה מכניע
'מאורי אש', ומתגברין 'מאורי אור', שהם
בחינת 'שבת'.

ד.

(לקוטי-מוה"ר"ן ח"ב קא)

על-ידי אמירת תקון חצות, יכולין
לפרש שיחתו את כל אשר עם
לבבו, כמו על-ידי התבודדות, כי מסתמא
אין אומרים 'חצות' על העבר. ועקר אמירת
'חצות', הוא על מה שנעשה עכשו עם
האדם. וכשיאמר 'חצות' בבחינה זו, יכולין
למצא כל אשר עם לבבו בתוך אמירת
'חצות'.

ה.

(שיחות-ה'ר"ן רסח)

"איכה נחרב האולם" וכו'. "עד אן יצעק
בשבי" וכו'. "עד אן" וכו'. "בן
אמתך" וכו' (תקונת-חצות). ורמז עלי: "כמה אני
צריך לצעק זאת לפניו יתברך". ותפס
לדגמא איך הם מעוררים הלב. ואמר אותם
בנגון חצות, בקול נעים עמק מאד.

ט.

(אבני"ה-פרזל, שיחות וספורים מרבנו ז"ל נו)

פעם-אחת שאלו אנ"ש לרבנו ז"ל, בענין חצות: "אם יכולים להיות נעור עד חצות ולומר חצות"?!

והשיב להם רבנו הקדוש: "שעקר העבודה של חצות הוא, לקום מהשנה ולומר חצות"!

י.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר א, יג)

בחצות הלילה, השכינה פניכול בתכלית המעוט פידוע, בבחינת 'נקדה' לבד. ואז הוא התגברות השנה.

ואז דיקא צריך כל-אחד מי שנוגע יראת-השם בלבד, להתגבר בהתגברות גדול מאד להתעורר מהשנה אז. וזה בחינת שמתעוררים מתקף השנה והספרא-אחרא על-ידי נקדה טובה לבד וכו'.

יא.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר א, יד)

וזה שפתוב בזה-החדש (בראשית - על שיר-השירים ה, יג) לענין קימת חצות: "היושבת בגנים, בגנותא וטנופא דהאי עלמא שפלה" וכו'. שאף-על-פי שהאדם במדרגה התחתונה, בגנותא וטנופא, אף-על-פי-כן השם-יתברך והמלאכים ונשמות הצדיקים שבגן-עדן מקשיבים לקולו, בחינת (שיר-השירים שם): "חברים מקשיבים לקולך", שזהו עצמו בחינת קימת חצות.

ולעיל הבאתי פסוק זה "היושבת בגנים", לענין הנקדה שיש בכל אחד שמונחת במקום שמונחת וכו', ועתה מבאר הענין היטב.

יב.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר א, טו)

עקר הנאלה בכלל, ובפרטיות גאלת הנפש של כל אחד ואחד, תלוי בידיעה והשגה זאת - לכוון היטב נקודות חצות לילה.

דהינו: כשמתגבר תקף השנה על נפש הישראלי, ורוצה להפילו לגמרי חסד-ושלום, על-ידי רבוי עונותיו וקלקוליו, עד שכמעט כמעט יפל לגמרי רחמנא-לצלך - אזי דיקא יאיר השם-יתברך עליו בחסדו, שיזכיר את-עצמו בהנקדות טובות שבו, ויחיה את עצמו. שזהו בחינת קימת חצות, שאז השכינה' שהיא 'כלליות נפשות ישראל', בתכלית הקטנות והמעוט, ואז היא צועקת בקול מר להשם-יתברך וכו', ואז השם-יתברך מעורר רחמיו, וממשיך חוט של חסד וכו', פמוכן כל-זה בפתבים.

יג.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר א, טו)

ועל-כן היתה גאלת הראשונה בחצות דיקא. וכן גאלת האחרונה שאנו מקוים במהרה בימינו, תהיה על-ידי בחינת חצות, על-ידי הפשרים והיראים העומדים בכל לילה בחצות, שעל-ידי-זה הם ממשיכים על-עצמם בחינת קדשת חצות לילה, שאז מתעורר חסד גדול, שעל-ידי-זה זוכין להמשיך עליהם תמיד בחינת התעוררות השנה שפחצות לילה.

דהינו: שבכל-עת שרוצים להפיל עליהם שנה וקטנות גדול מאד, אפלו אם מפילים אותם כמו שמפילים, אפלו אם עבר עליו מה שעבר, אף-על-פי-כן יתעורר תמיד דיקא מתוך תקף הקטנות בבחינת

קימת חצות, דהינו על-ידי בחינת ה"עוד מעט טוב" שמוצא בעצמו.

יד.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר ב)

וזה בחינת קימת חצות - שמשברין ה'שנה', שהוא בחינת תאות-מזון, ומתאבלין על ירושלים וחרבן בית-המקדש, ועל-ידי-זה בונין אותו.

ועל-כן חצות ממתיק דינים - פי משברין את ה'שנה', שהיא בחינת מיתה' בחינת כפירות', כי "כל זמן שיש עבודה-זרה בעולם, חרון-אף בעולם" (ספרי פרשת ראה). ועל-ידי קימת חצות, מקימין את האמונה, וממשיכין הסדים.

וזה שאמר רבנו (לקוטי-מוהר"ן ח"א קמט): "שחצות מסגל כמו פדיון". כמו 'פדיון' דיקא, פי ה'פדיון' הוא בחינת 'צדקה', שמשבר תאות-מזון, וממתיק הדינים. וכן 'חצות' הוא 'שבירת השנה', שהוא בחינת תאות-מזון' כנ"ל, שעל-ידי-זה ממתיקין דינים כנ"ל.

טו.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר ד, ה)

וזה בחינת קימת חצות, שצריכין להתגבר מאד לקום בחצות לילה, להתאבל מאד על חרבן בית-המקדש, ועל-ידי-זה עקר עלית המלכות מן החצונים והקלפות.

פי כשמתאבל על חרבן בית-המקדש, כאלו עוסק בבנינו, כי "כל המתאבל על ירושלים, זוכה ורואה בשמחתה" (תענית ב:). ועל-ידי-זה ממשיך על עצמו קדשת הבית-המקדש, ששם עקר אור-הפנים שממשיכין בשלש-רגלים, שהיו צריכין

לעלות אל הבית-המקדש לראות את פני השם, כדי לקבל אור-הפנים.

נמצא: שעקר אור-הפנים בבית-המקדש. ועל-כן צריכין לקום בחצות, ולהתאבל מאד על חרבן בית-המקדש, ועל-ידי-זה יזכה לפי בחינתו, לראות [עכשו] בשמחתה, ולהמשיך על-עצמו משם חיות, מאור-הפנים שמאיר שם, להחיות בחינת המלכות, בחינת חכמה תתאה, כדי לזכות להשגות אלקות. - וזה שמזכירין עלית רגלים' ב'תקון חצות' וכו'.

טז.

(לקוטי-הלכות, השפמת-הבקר ה, ד)

וגם מי שאינו יכול לעמוד בחצות, צריך להתגבר על-כל-פנים לעמוד קדם אור היום לעסק בתורה ותפלה.

יז.

(לקוטי-הלכות, חלקות-שתפים ה, טו)

ועל-כן צריכין לזהר מאד לקום בחצות, ולישב על הארץ, ולהתאבל מאד על חרבן בית-המקדש, כמו שכתוב (איכה ב, א): "ישבו לארץ ידמו זקני בת ציון" וכו'.

פי מי שרוצה לחוס על-עצמו לזכות לחיי-עולם, גם עתה בדורות האלה אשר אין יודעין היכן הראש-בית האמתי, צריכין לקום בחצות לילה, ולישב על הארץ, ולהתאבל מאד על חרבן בית-המקדש וכו'.

[שערי-צדיק ח"ד קד, עמוד ק - אבל העולם נזהר, שלא לישב על-גבי קרקע ממש, אלא פורסין מחצלת וכדומה, ויושבין עליו (עין גוראישתי, שנהיראשונה וישלח יא), וגם זה נחשב כמו שיושבין על הארץ, כי מורידין את-עצמם ויושבין סמוך לארץ, ונתקיים בננו מקרא שכתוב: "ישבו לארץ" וכו'].

יח.

(לקוטי הלכות, ערוגי תחומין ו, יא)

התרנגול ממנה לעזר בני-אדם מהשנה
 בחצות לילה וכו', ועל-כן כל
 השירה של התרנגול, הוא בענין התעוררות
 השנה, כמו שכתוב ב'פרק-שירה' פרק ד':
 'תרנגול אומר וכו', בקול ראשון אומר וכו',
 בקול שני אומר" וכו'.

וכל אלו השירות שאומר בכל השבעה
 קולות, הם בחינת התעוררות השנה,
 שעוסק לעזר מהשנה, מחצות לילה עד
 אור היום.

שמי שאינו מתעורר בחצות ממש, על-
 כל-פנים יתעורר מהשנה שעה אחר
 חצות. ואם גם אז לא יתעורר, על-כל-פנים
 יתעורר עוד שעה אחר-כך. וכן קורא קול
 אחר קול, עד אור היום, שהם שבעה קולות
 - וכלם הם בחינת התעוררות השנה.

יט.

(פוכבי-אור, שיחות וספורים ל)

על-כל-פנים יקום שעה או שתיים קדם
 אור הבקר, ובקיץ על-כל-
 פנים בהשכמה בכל האפשרות.

שמעתי מאבי ז"ל בשם מוהרנ"ת ז"ל:
 שזה מה שגזפר ב'פרק-שירה'
 שבעה קולות מהתרנגול וכו', שאם לא
 יתעורר בחצות, יקום על-כל-פנים אחר-כך
 בכל האפשרותו להקדים וכו'. וזה הכלל
 נמצא למוהרנ"ת ז"ל גם משאר עבודות.

כ.

(שיח-טורפי-קדש ח"ו מב)

מוהרנ"ת ז"ל בשהיה אומר בגמר אמירת
 תקון חצות המשניות ממסכת

תמיד: "בשלשה מקומות וכו' - היה
 אומרם בהתחדשות ובהתלהבות גדולה
 מאד.

כא.

(באור-הלקוטים ח"ב יב; פוכבי-אור,
 שיחות וספורים כו; אבני-הברזל כ)

כן היה מנהג מוהרנ"ת ז"ל אחר פטירת
 רבנו ז"ל: שב'בין-המצרים' היה אומר
 תקון חצות, בקעלער [מרתף] עמק, ובפרט
 בתשעה-באב היה סוגר את-עצמו כל
 הלילה עד חצות היום.

ופעם-אחת אומר: "איך קען מיר מערער
 נישט קילן דאס הארץ, נאר
 'תשעה-באב' און 'בין-המצרים' ביי די
 'קינוט', און א גאנץ יאהר ביי תפלת חצות,
 כאטש קלאגן אויף דעם חורבן [בית המזבח
 בכלליות ובפרטיות], וואס מען איז נישט אזוי ווי
 מען דארף צו זיין".

[איני יכול לקרר את לבי, רק ב'תשעה-באב' ובימי 'בין-
 המצרים' באמירת הקינוט, ובכל ימות השנה בתפלת
 חצות. לכל-הפחות לבפות על החורבן, מה שאיננו כמו
 שצריכים להיות].

כב.

(באור-הלקוטים ח"ב יב;
 פוכבי-אור, שיחות וספורים כז)

שמעתי מאבי ז"ל, ששמע ממוהרנ"ת
 ז"ל: "שעקר שבירת לבבו
 בחצות וקינוט, הוא בהרגשתו מלת 'איכה'"
 ("איכה נחרב", בקינוט שבתקון-חצות - עין שיחות הר"ן
 רסח).

כג.

(אסף-מכתבים הגרי"מ שכטער ח"ב עד)

רבנו ז"ל אומר פעם למוהרנ"ת ז"ל:
 "שכשיצעק בחצות על היכלי"

אֲבָבָה יוֹמָם וְלַיְלָה, יִכּוֹן עַל 'הֵיכְלִי' דִּיקָא,
הֵינּוּ עַל הַמּוֹחַ שְׁלוֹ עֲצָמוֹ".

הָיָה (וְהָיָה אֲנָשִׁי הַבַּיִת־הַמְדַרְשׁ שֶׁהָיוּ נְעוּרִים יוֹדְעִים,
כְּשֶׁרָבִי בְּעַר הוֹלֵךְ, אִזּוּ הִיא שְׁעָה שְׁלֹשׁ).

נד.

(אבני-ה-ברזל,

שיחות-וספורים ממוהרנ"ת ז"ל טו)

פַּעַם-אַחַת הָיָה יֵשׁוּן רַבִּי נַחֲמָן מְטוּלָטְשִׁין
ז"ל בְּחֹדֶר מוֹהֲרֵנ"ת, וְשָׁמַע
שְׁמוֹהֲרֵנ"ת אָמַר אִזּוּ 'תְּקוּן חֲצוֹת', וְאָמַר:
"אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם", "דוּ ווייסט דַעַם סוּד
פּוֹנְעִים רַבִּי'ן, ווי דַעַר רַבִּי אִיז א סוּד בִּי דַעַר
וְוַעֲלֹט [אַתָּה יוֹדֵעַ אֵת הַסוּד שֶׁל הַרַבִּי, אִיךְ שֶׁהַרַבִּי הוּא
סוּד אֲצֶל אֲנָשִׁי הָעוֹלָם], וְאוֹתִי קִרְבָּת לְרַבִּי כְּזֶה!"
- וְהִתְחִיל לְבַקֵּשׁ לְהַשְׁמִיחַ בְּרַבִּי: "שִׁיבִי
רַבֵּנוּ ז"ל, וְיִתְקַרֵב אֵלָיו בְּאַמֶּת".

נה.

(בוכבי-אור, אנשי-מוהר"ן ח"א כא)

רַבִּי דוֹב מְטִשְׁעֵהֲרִין ז"ל, הָיָה רוֹצֵה לְקוֹם
בְּחֲצוֹת, וְהָיָה מְצוּה לְנִכְרֵי לְהַקְיִץ
אוֹתוֹ, וְכִשְׁהַקְיָצוֹ וְהִלָּךְ לוֹ שׁוּב הָיָה יֵשׁוּן,
וְרָאָה כִּי זֹאת אֵינּוּ עֲצָה. עַל-כֵּן נִתְיָשַׁב
בְּדַעְתּוֹ וְצוּה לְהַנְכָרִי שְׁלֹא יִלָּךְ מִמֶּנּוּ, עַד
שִׁיקוּם מִמִּטָּתוֹ וְיִלְבַּשׁ עֲצָמוֹ, וְכֵן עָשָׂה.
וּמִחֲמַת זֶה נִתְבַלְבַּל קֶצֶת, וְהָיָה לוֹ פֶּאֶב
רֹאשׁ, וְהָיָה לוֹ יְסוּדִים גְּדוֹלִים, מִמָּשׁ
שְׁכַמְעֵט שְׁלֹא יֵצֵא מִדַּעְתּוֹ.

וְאַחֲרֵי-כֵן כְּשֶׁנִּתְקַרֵב לְרַבֵּנוּ ז"ל, הִתְנַצְּלָה
אִמּוֹ עָלָיו לְפָנֵי רַבֵּנוּ ז"ל עַל
שְׁנֵתְבַלְבַּל מִמַּעוֹט הַשָּׁנָה, וְאָמַר לוֹ רַבֵּנוּ ז"ל:
"שְׁלֹאף אֹוֹן עָם, נָאֵר הֵיט דִּי צִיִּיט [תִּישׁוּן
וְתֹאכַל, רַק תִּשְׁמַר אֵת הַזְּמַן], וְלֹאֲחַר זְמַן תָּבֵא עוֹד
הַפַּעַם אֵלָי, וְתִשְׁאַל מִמֶּנִּי אִיךְ לְהִתְנַהֵג".

וְכֵן הָיָה, וְאָמַר לוֹ אִזּוּ: "שִׁיקוּם בְּכָל לַיְלָה
בְּשְׁעָה שְׁלֹשׁ", "דִּיִּין חֲצוֹת וְוַעֲט זִיִּין
דְּרִיִּי אֲזִיִּיגַעַר" [הַחֲצוֹת שְׁלֹשׁ יִהְיֶה בְּשְׁעָה שְׁלֹשׁ]. וְכֵן

נו.

(שיח-טרפי-קדש ח"ב תרעט)

בְּתוֹ שֶׁל מוֹהֲרֵנ"ת 'חֲנָה צִירְלִי סְפָרָה:
שְׁאוֹתָה עֲבוּדַת הַחֲצוֹת שֶׁהָיָה מְקַיֵּם
אָבִיָּה, בְּאוֹתָן שְׁלֹשׁ הַשָּׁנִים שֶׁהָיָה מְשַׁלַּח
מִבְּרֶסֶלְב לְנַעֲמִירוֹב, לֹא רָאָתָה אֲצִלּוֹ מְקַדֵּם
לְזֶה. וְהָיָה הוֹלֵךְ אִזּוּ פַעַמִּים לְמַקְוֶה, פַּעַם
לְפָנֵי חֲצוֹת, וּפַעַם לְפָנֵי הַתְּפִלָּה.

נד.

(טובות-זכרונות כו)

דְּרָכּוֹ שֶׁל מוֹהֲרֵנ"ת הָיָה תְּמִיד, בְּחֲצוֹת
הַלַּיְלָה הָיָה הוֹלֵךְ מִבֵּיתוֹ לְמַקְוֶה.

נה.

(שיח-טרפי-קדש ח"ב תרצו)

בְּשָׁנָה הָרִאשׁוֹנָה לְאַחַר פְּטִירַת רַבֵּנוּ, הָיָה
אוֹמֵר מוֹהֲרֵנ"ת בְּכָל חֲצוֹת לַיְלָה,
אֵת הַפָּרֶק: "אֲנִי הַגָּבֵר רָאָה עֲנִי" שְׁבַמְגִילַת
אֵיכָה (פ"ג), פְּדֵי לְנַחֵם אֶת-עֲצָמוֹ עַל
הַסְתַּלְקוֹתוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ.

נט.

(שיח-טרפי-קדש ח"ב תרצז)

מוֹהֲרֵנ"ת הָיָה נוֹהֵג לוֹמַר בְּתִשְׁעָה-בְּבָאב,
אֵת מְגִלַת אֵיכָה וְהַקְנֹת וְסוּד
הַתְּפִלָּה וְכוּ', בְּחֹדֶר סְגוּר, וְהָיָה שׁוֹהֵה בּוֹ כָּל
הַלַּיְלָה עַד תְּפִלַּת הַמְּנַחָה שְׁלֹמְחָרַת.

ל.

(שיח-טרפי-קדש ח"ב תשפו)

בְּטַעֲפִלִּיק דָּר אַחַד מֵאַנְ"שׁ וְשִׁמוֹ הָיָה
'רַבִּי פִּיִּיוֹל', אוֹלָם תּוֹשְׁבֵי
הָעִיר כְּנוֹהֵו: 'פִּיִּיוֹל אֲשֶׁרֵנוּ', מִשׁוּם שֶׁהָיָה

נוהג לקום לערוך את 'תקוני-החצות' בכל לילה ולילה בעת חצות, ולאחר שגמר את אמירת התקון, לרוב שמחתו ששמחה בזה שזכה לעמוד ולהתעורר בעת-דצון כזה, היה רוקד ומזמר לעצמו התיבות: "אשרינו מה טוב חלקנו" וכו'.

והנה מוזהרנ"ת בעת שהיה בא לבקר בטעפליק, היה רבי פייבל בא לקראתו ומקבלו בשמחה רבה, פעם כשהגיע מוזהרנ"ת לעיר, ולא בא רבי פייוול לקראתו בין שאר אנ"ש שבאו לקבל פניו כנהוג, שאל מוזהרנ"ת את אנ"ש: "היכן רבי פייוול?"

ועמדו במתמיהים, פי לא הבינו תחלה למי מתכוון, עד שנענו מעצמם ואמרו: "אה, פוונתכם בודאי על פייוול אשרינו!" הוא כבר נפטר והלך לעולמו!

באמרו זאת, הבחין מוזהרנ"ת ז"ל: שמשום מה היה הוא ללעג בעיניהם, נענה ואמר: "ובכן אומר לכם: עונש עולם התוהו שיענש רבי פייוול יהיה, שיקום שם בחצות הלילה ויערוך את התקון, ולאחריה ירקוד ויזמר לעצמו 'אשרינו'. ולאדם אחר יהיה עונש עולם התוהו, כפי מעשיו שעשה בעולם-הזה"
[נה, נו, זאג איך אייך, זיין עולם התוהו נועט זיין, אז ער וועט דארט אויפשטיין חצות, און טאנצן אשרינו].

ועלים-לתרופה, א ואתחנן תקצה - ועל-פן גם עתה אשרינו מה טוב חלקנו. ובודאי רבי פייוול צדק בדבריו בהתפארו 'אשרינו' בכל-פעם. וגם עתה אנו צריכין להחיות עצמנו בזה, כדי שיהיה לנו פח לומר הקינות בכל לב, ולשבר לבנו כראוי כל אחד, על חלקו שיש לו בחיובן בית-המקדש, וצרות ישראל בכלל ובפרט].

לא.

(ימי-התלאות; שיח-טרפי-קדש ח"ג קכא)

שכנו של מוזהרנ"ת ז"ל בשם רבי יונה, היה מקורב לצד החולקים, אולם אף-על-פי-כן לא הציק לו. כששאלו על-זה אחד מחשובי המתנגדים: "וכי אמת שגם אתה מתומכיו ומצידד לטובתו?!"

ענה לו: "וכי מה אעשה, אשר בכל לילה מתעורר אני משנתי מחמת קולות של מוזהרנ"ת הקם בחצות לילה, ומקונן בלב מר, בפרט כשאומר הפסוק: "מי זה מלך הכבוד". ובקולו אינו מניח לי לישן כלל, עד שמרים אותי ממשכבי, ער טראגט מיר אונטער. ואיך יכול אני בקומי בבקר, לזרק אחריו אבנים ולבזותו?!"

לב.

(שיח-טרפי-קדש החדש ח"ג קכא)

מוזהרנ"ת ז"ל פרש כך הכתוב (משלי ו, ט): "עד מתי עצל תשכב מתי תקום משנתך" - שעל 'שכיבת לישון', אומר החכם: "מתי תשכב לישון?! - פי אם תשכב לישון באחור זמן, כמנהג העולם שמבלים זמן רב מתחלת הלילה עד ששוכבים לישון - אם-כן "מתי תקום משנתך"?! - פי מכרחין לישון כמה שהגוף מכרח לישון.

על-פן צריכין לזרז בפילה, להשתדל לשכב לישון במקדם האפשרות. ועל-ידי-זה ממילא יכולין אחר-כך לקום בבקר בלי עצלות כלל.

לג.

(צואת-הריב"ט, הבעל-שם-טוב זיע"א, כו-כז)

יהא זהיר מאד לקום בחצות הלילה. אם אינו קם שלא מחמת אונס, הוא בנדי

למעלה חסוֹשְׁלוֹם. וַיִּהְיֶה הַלַּיְלָה לַיָּמִים,
וַיֵּשֶׁן בַּיּוֹם כְּמֵה שָׁעוֹת, כְּדֵי שֵׁיִסְפִיק לוֹ
מַעֲט שָׁנָה בַּלַּיְלָה.

[ב'שערי צדיק' (ח"ד מכתב קו, עמוד קלו): "רַבְּנוּ הַבַּעַל־
שֵׁם־טוֹב הִתִּיר לֵישָׁן אִפְלוּ שָׁשָׁה שָׁעוֹת בַּיּוֹם, לְמִי
שֶׁמִּתְנַהֵּג לְקוֹם בַּחצוֹת".

וּב'טַעַם זְמַנִּים' (מרבני לוי יצחק בענדער ז"ל - קונטרס יג
באידיש, וקונטרס יז בלשון־הקדש): הַחֲמִיר בְּעֵינָיו הַשָּׁנָה בַּיּוֹם
עַל־פִּי הַזֶּהר וְהָאֲרִיז"ל (עניו בשלח־ערוך אורח־חיים סימן ה'
וּב'שַׁעֲרֵי־תְשׁוּבָה' שָׁם, וּב'שַׁעֲרֵי־הַמְצוּת' לְהָאֲרִיז"ל פְּרָשַׁת וְאֶתְחַנֵּן).
עֵינֵי־שָׁם בְּאֲרִיכוֹת: שֶׁמַּעֲדִיף שִׁיחֲזָרוּ לֵישָׁן אַחֲרֵי
הַשָּׁעֵתִים שֶׁל חצוֹת מִלֵּישָׁן בַּיּוֹם, וְגַם מֵאֲרִיף שָׁם הַהִתְנַהֵּג
הַמִּתְאַיֵּמָה לְבַחֲזוּרֵי יְשִׁיבָה.

וּב'שַׁעֲרֵי־צִדִּיק' (ח"ד מכתב ש"י) כְּתַב: "שָׂאִין בְּזָה בְּרוּר
גְּמוּר!" (וְכָל־אֶחָד יַעֲשֶׂה כְּפִי מִה שֶׁקָּבַל מִרְבוּתוֹ, וְכַפִּי תְכוּנַת נַפְשׁוֹ,
וַיִּצְעַק הַרְבֵּה לְהַשְׁמִי־תִבְרָה: שִׁינְרַהוּ בְּזָה הַדְּרָךְ הַנְּכוּנָה).

וּב'רַמְבַּ"ם' (הַלְכוֹת תְּלֻמוּד־תּוֹרָה ג, יג): "אִה־עַל־פִּי שֶׁמַּצְוָה
לְלַמֵּד בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה, אִין אָדָם לוֹמֵד רֹב חֻמְתּוֹ אֶלָּא
בַּלַּיְלָה. לְפִיכָךְ מִי שֶׁרָצָה לְזָכוֹת בְּכַתְר־הַתּוֹרָה, יִזְהַר בְּכָל
לַיְלוֹתָיו, וְלֹא יֵאבֵד אִפְלוּ אֶחָד מֵהֶן" וְכוּ'.

וּב'שַׁעֲרֵי־הַפְּנוּת' (דְּרוֹשֵׁי־הַלַּיְלָה ד): וְדַע: כִּי הָעֶקֶר הוּא,
שֶׁצָּרִיךְ לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָל כּוּחַ לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה כָּל חצוֹת־
לַיְלָה, עַד שֶׁיַּעֲלֶה עִמּוּד־הַשַּׁחַר, וַיִּלְךָ לְהַתְפַּלֵּל, וְלֹא
יִפְסִיק בְּשָׁנָה בְּכָל, וְדַבֵּר זֶה אִין לְמַעַלְה מִמֶּנּוּ. אֲבָל אִם
אִין בְּאָדָם יְכַלֵּת לְהִיּוֹת נֶעוּר כָּל חצוֹת אַחֲרֹנָה שֶׁל הַלַּיְלָה,
אִז יָקוּם מִמֶּשׁ בַּחצוֹת, וַיִּבְכֶּה עַל הַחֲרָבָן כְּמוֹ חֲצֵי שָׁעָה,
וְאַחֲרֵיכֵן תַּעֲסֵק בַּתּוֹרָה שָׁעָה אַחֲרַת וְכוּ'. וְאַחֲרֵיכֵן תַּחֲזוּר
לֵישָׁן, וּבְלֵבֵד שֶׁתַּחֲזוּר וְתָקוּם כְּמוֹ חֲצֵי שָׁעָה קִדְּם עֲלוֹת־
הַשַּׁחַר, וְתַחֲזוּר לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה, בְּאִפְן שֶׁקִּדְּם שִׁיעֲלָה עִמּוּד־
הַשַּׁחַר, תִּהְיֶה מִתְקַשֵּׁר עִם הַשְּׂכִינָה וְכוּ'. וְכֹאשֶׁר הִגִּיעַ
עֲלוֹת־הַשַּׁחַר, אֲשֶׁר אִז עוֹלָה הַשְּׂכִינָה עִם דוֹדָהּ וְכוּ', הִנֵּה
יִמְצְאוּהוּ נֶעוּר, וּמִתְקַשֵּׁר עִמָּהּ, בְּסוּד בְּנֵי הַיְכָלָא
דְּמִטְרוּנֵיתָא, וְתַעֲלֶה אוֹתָהּ עִמָּהּ בְּעַת עֲלוֹתָהּ בַּתְּפִלַּת־
הַשַּׁחַר. וְזֶה־סוּד (תְּהִלִּים נה, ט): "אֲעִירָה שַׁחַר", "אֲנִי
מֵעוֹרֵר הַשַּׁחַר" - כִּי הָעֶקֶר הוּא שֶׁיִּהְיֶה נֶעוּר בְּעַת עִמּוּד־
הַשַּׁחַר].

לִד. (שׁיח־שׁרְפִי־קִדְּשׁ ח"ה תַּקַּח)
הַחֲזוּזָה מִלוּבְּלִין זַצ"ל, כְּשֶׁעוֹרֵר אֲנָשָׁיו

לְקִימַת חצוֹת, הָיָה אוֹמֵר: "צָרִיךְ לְהַתְמִיד
בְּקִימַת חצוֹת, וְלִהְיוֹת נֶעוּר בְּזָמַן קְדוֹשׁ זֶה,
אִף אִם עַל־יְדֵי הַנְּהַגָּה זֶה יֵשֶׁן הָאָדָם כְּמֵה
שָׁעוֹת בַּיּוֹם".

לה.

(שׁיח־שׁרְפִי־קִדְּשׁ ח"ה תַּצְה)

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן רַבִּי ר' אֱלִימֶלֶךְ מְלִיזְעַנְסְק
זִיע"א, שֶׁבַח אֶת אִמּוֹ עַל־זֶה שֶׁהִיְתָה
מְעוֹרֶרֶת אֶת אָבִיו לְקִימַת חצוֹת, וְהִיְתָה פּוֹנָה
אֵלָיו בְּדַבּוּרִים כְּמוֹ: "רַבִּי אֱלִימֶלֶךְ, אִיךָ יַעֲרַב
לְךָ שֶׁנִּתְּךָ כְּשֶׁזָּרוֹת כָּאלוֹ וְכֹאֲלוֹ יֵשׁ עַל
יִשְׂרָאֵל, קוּם הַתְּפַלֵּל וְשַׁפֵּךְ שִׁיחֲתָךְ לְפָנַי
קוֹנֵךְ שִׁירְחָם עֲלֵיהֶם".

לו.

(שׁיח־שׁרְפִי־קִדְּשׁ ח"ו תַּקַּמ־תַּקַּנ; אֲבַנִּי"ה בְּרַזְלָב)

הַצִּדִּיק רַבִּי ר' זוֹשָׁא מְאֲנִיפּוֹלִי זִיע"א,
הָיָה מִתְעוֹרֵר וְקָם מִדֵּי לַיְלָה
לְקִימַת חצוֹת בְּהַתְעוֹרְרוֹת גְּדוֹלָה מְאֹד,
וְשָׁמְעוּ אִיךָ שֶׁאוֹמֵר וְכוּפֵל לְעַצְמוֹ: "זוֹשָׁא
זוֹשָׁא, בֵּית־הַמְּקֻדָּשׁ עֵדִין חָרַב, וְהִנֵּה שׁוֹכֵב
עֵדִין בְּמִטָּה".

לז.

(שׁיח־שׁרְפִי־קִדְּשׁ ח"ג תַּרַנב)

שְׂכִנּוּ שֶׁל רַבִּי ר' זוֹשָׁא זִיע"א, הָיָה סַנְדֵּלָךְ
בְּמַקְצוּעוֹ, וְהָיָה עוֹבֵד בְּמִנְעָלָיו עַד
מְאַחַר בַּלַּיְלָה לְאַחַר חצוֹת, וְשִׁבְּחוּ רַבִּי זוֹשָׁא
וְאָמְרוּ: "טוֹב שֶׁהוּא עַר, יַעֲסֵק הָאָדָם אִז בְּמֵה
שִׁיעֲסֵק, הָעֶקֶר שֶׁלֹּא יֵישָׁן".

לח.

(שׁיח־שׁרְפִי־קִדְּשׁ ח"ה שְׁנָה)

רַבִּי שְׁמוּאֵל שְׁפִירָא ז"ל פִּרְשׁ הַמְּשָׁנָה
(זְבַחִים פ"ה מ"ה, בְּאִיזְהוּ מְקוּמָה): "הַפְּסַח",

בְּגִמְטְרֵיָא נְחַמְ"ן. "אֵינוּ נֹאכֵל אֶלָּא בְּלֵילָה", שָׂאז עֵקֶר הָעֲבוּדָה שְׂבַע־עוֹדֵת־הַשֶּׁם (שיחות הר"ן שא), "וְאֵינוּ נֹאכֵל אֶלָּא צְלִי", מְלָשׁוֹן 'צְלוֹתָא וּבְעוֹתָא', לְשׁוֹן 'תְּפִלָּה'. "וְאֵינוּ נֹאכֵל אֶלָּא עַד חֲצוֹת" – שְׁבוּ תְלוּי הַבֵּל, וּמִמְנוּ הַתְּחֵלֶת כָּל הָעֲבוּדָה.

מא.

(סדר-היום, תקנות והנהגות
לרבי יצחק ברייטער ז"ל)

וּמִי שְׂאָנוּס מְאֹד, וְקָשָׁה לוֹ לְקוּם בְּכָל לַיְלָה בַּחֲצוֹת, עַל־כָּל־פְּנִים יִתְגַּבֵּר לְקוּם פַּעַם־אַחַת בַּשָּׁבוּעַ.

מב.

(אוצר-נחמני קסא)

שְׂמַעְתִּי מִרְבִּי גְדֻלָּיָה בְּעֶרְגָּעֵר ז"ל: פַּעַם־אַחַת דִּבֵּר רַבִּי אַבְרָהָם בֶּן רַבִּי נַחֲמָן ז"ל, שִׁיחָה נּוֹרְאָה בְּעֵינָיו מַעֲלַת קִימַת חֲצוֹת. אַחֲרֵי שֶׁגָּמַר שִׁיחָתּוֹ, אָמַרְתִּי לוֹ בְּאַנְחָה כְּבֹדָה: "אֵוִי רַבִּי אַבְרָהָם, וְוֹאֵם זָאל אֵיךְ טוֹהֵן אֵיךְ בֵּין אֶ גְרוֹיִסְעֵר פֶּעֶפֶעֶר, ס'אֵיז מִיר זֵייעֵר שְׁוֹועֵר אוֹיִפְצוֹשְׁטִיין חֲצוֹת" [אוי רַבִּי אַבְרָהָם מַה אַעֲשֶׂה, אֲנִי בַעַל שְׁנָה חֲזָקָה, קָשָׁה לִי לְקוּם בְּזִמְן חֲצוֹת].

אָמַר לִי רַבִּי אַבְרָהָם: "שְׁטִי זַע אוֹיף אַ שְׂעָה צְוויי נָאךְ חֲצוֹת, ס'אֵיז אוֹיף גֵּוֹט" [קוּם שְׂעָה אוֹ שְׁתַּיִם אַחֲרֵי חֲצוֹת, גַּם זֶה טוֹב]. אָמַרְתִּי לוֹ: "דָּאָס אֵיז מִיר אוֹיף שְׁוֹועֵר" [גַּם זֶה קָשָׁה לִי]. אָמַר לִי: "שְׁטִי זַע כָּאָטֶשׁ אוֹיף פֶּאַרְטָאָגֶס" [קוּם לְפָחוֹת בְּהַשְׁכָּמָה לְפָנֵי עֲלוֹת־הַשַּׁחַר].

שׁוּב אָמַרְתִּי לוֹ: "אֵיךְ שְׁטִי אוֹיף קוּיִם צוּם דְּאוּועֶנְעֵן" [אֲנִי קָם בְּקָשִׁי לְהַתְּפַלֵּל]. אָמַר לִי: "אוֹיבֵי אַזוֹי הֵיט זַע אָפּ דְּעֵם טָאָג. אַז דְּעֵר בַּעַל־דְּבַר הָאָט דִּיר גַּעֲנֶעֱבֵן אַ קְלֶאָפּ בֵּיינְאָכְט, גֵּיב אֵיִם אַ קְלֶאָפּ בֵּייטָאָג". [אִם־כֵּן תִּשְׁמַר לָךְ אֶת הַיּוֹם. הַבַּעַל־דְּבַר הַפֶּה אוֹתָךְ בְּלֵילָה, תִּפְּחֶה אוֹתוֹ בַּיּוֹם].

לט.

(שיח-טרפי-קדש ח"ו רמ)

אֲנִי שׁ הָיוּ אוֹמְרִים וּמְרַמְזִים בְּגִדְל מַעֲלַת עֲבוּדַת קִימַת חֲצוֹת לַיְלָה, שְׂעַל־כֵּן קָבַע בַּעַל הַשְּׁלַח־עֲרוּף לְרֹאשׁ הַבוּרוֹ אֶת עֲבוּדָה הַזֹּה, בְּאוֹרֶח־חַיִּים סִימָן א – לְרַמֵּז: שְׂכַל הַמְּשַׁךְ הָאֲרַבַּע חֲלָקֵי שְׁלַח־עֲרוּף הַמְּקִיפִים וְהַסּוֹבְבִים אֶת הָאָדָם בְּכָל שְׁעוֹת יוֹמוֹ בְּכָל יְמֵי חַיָּו – זְקוּקִים הֵם לְשְׁעוֹת קְדוּשׁוֹת אֵלּוֹ שֶׁל עֲבוּדַת חֲצוֹת לַיְלָה – וּבְתַפְלוּתוֹ וְלִמְדוֹ בְּשְׁעוֹת קְדוּשׁוֹת אֵלּוֹ, יִזְכֶּה לְקוּם בַּשְּׁלֵמוֹת כָּל דֵּינֵי הַתּוֹרָה שֶׁבְּאַרְבַּעַת חֲלָקֵי שְׁלַח־עֲרוּף.

מ.

(שיח-טרפי-קדש ח"ו רעה)

הָיוּ אֲנִי שׁ מְשַׁבְּחִים וּמְהַלְלִים בְּגִדְל מַעֲלַת קִימַת חֲצוֹת לַיְלָה וְעַסְק הַתּוֹרָה בּוֹ, וְאָמַרוּ שְׂרַבְנוּ בְּאָמְרוֹ "חֲצוֹת מְסַגֵּל כְּמוֹ פְּדִיוֹן" (לְקוּטֵי־מוֹהֲר"ן ח"א קמט), הָרִי שְׂגָלָה לָנוּ רַבְּנוֹ: שְׂמַעֲלַת אֵלּוֹ הַשְּׁתֵי שְׁעוֹת, חֲשׁוּבִים הֵם כְּמַעֲלַת יוֹם־הַכַּפּוּרִים שֶׁהוּא יוֹם אַחַת בַּשָּׁנָה, וְאֵז הוּא יוֹם פְּדִיוֹן פְּדוּת נַפְשָׁנוּ הַגְּדוֹל – וְאֵם נִשְׁכִּיל וְנָבִין לְקִימוֹ כְּרְאוּי וּכְנֻכּוֹן, נִזְכֶּה לְפְדִיוֹן כִּיוֹם־הַכַּפּוּרִים, מִיְדֵי לַיְלָה בְּלֵילָה.

כלומר: תשתדל לפחות למלא את כל היום בתורה ותפלה ועבודת-השם, ואל תתן להבעל-דבר שיכלה לך הזמן לריק חסיוֹשָׁלוֹם.

מג.

(זקני-אנ"ש מפי השמועה)

רבי אברהם בן רבי נחמן ז"ל אמר: "כמו שישׂראל נבחרו מכל השבעים אמות, כִּמֹּזֶכֶן שְׁתֵּי הַשְּׁעוֹת שֶׁל חֲצוֹת לַיְלָה, נִבְחָרוּ מִכָּל הַיּוֹם".

מד.

(זקני-אנ"ש מפי השמועה)

רבי אברהם בן רבי נחמן ז"ל היה רגיל לומר: "כל חצות שאני חוטף בזה העולם, זוהי תחיית שלי, זוהי העשירות שלי לנצח נצחים".

מה.

(בוכבי-אור, שיחות-וספורים כח)

גם כל אשר הוסיף רבנו ז"ל על השלשה תפלות ביום, והזהיר למקורביו לשיח ולספר לפני השם-יתברך בכל יום כל מה שעובר עליו - נכנס לסוג 'תפלת חצות' - אשר לדעת האריז"ל יש בה הכרח ונחיצות גדול מאד.

כי גם האפלה והחשך הרוחני אשר בלב האדם, הוא מתאחד עם האפלה והחשך הנשמי, כמובן מדבריו הקדושים. והנתעורר מאמצעות האפלה והחשך הזה לקונן

ולבקש לפני השם-יתברך, נקרא גם-כן בשם תפלת חצות.

רק מחמת זה בעצמו שהם מתאחדים זה בזה, מסגל יותר לכונן זאת התפלה בחצות לילה ממש. וכן מבאר מדבריו הקדושים (לקוטי-מוהר"ן ח"ב קא): "שעקר אמירת תקוני-חצות, הוא על מה שנעשה עכשו עם האדם, ושיש לפרש בזה את שיחתו לפני השם-יתברך ככל אשר עם לבבו".

מו.

(שיח-טרפי-קדש ח"ח קמט)

רבי לוי יצחק בענדער ז"ל אמר: לא היה בין אנ"ש הנקנה מיוחדת מה לעשות בדוקא בעת חצות לילה - כי כל אחד נהג אחרת באותן שתי שעות, זה אמר התקון, וזה עשה התבודדות, וזה למד, וזה הלך למקנה, וכדומה.

והנכון: שכל-אחד יעשה הטוב בעיניו, אם בתורה אם בתפלה, העקר הוא שינצל אותן שתי שעות לטובה, ואי-אפשר לומר לאחד עשה כך או כך בדוקא, כי "כל לבבות ה' דורש" (דברי-הימים א כח, ט).

ואמר: "שזו הזכות עצמו שמתעורר וקם בחצות, זכות זו עצמה תכונן את כל-אחד, שיעשה הנכון לתקון נשמתו באותו הזמן".

שאר עניני 'בין-המצרים', גלות וגאולה - יופיעו בעזרת-השם בגליונות הבאים -

לקוטי תפלות להתעורר בחצות הלילה

שנזפה להתעורר ולקום בחצות הלילה, ולומר תקון חצות, ולאונן ולקונן אז על חרבן בית המקדש וכו'

[א] לקוטי תפלות ח"א נד

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א נד, זינהי מקץ, זכרון)

וְתַעְזְרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי, שְׁאֲזַפָּה לְקוּם בְּכָל לַיְלָה בְּחֻצוֹת מַמָּשׁ, וְלֹא יַעֲבֹר עָלַי חֻצוֹת לַיְלָה בְּשֵׁנָה לְעוֹלָם, רַק אֲזַפָּה לְהַתְעוֹרֵר וּלְקוּם בְּכָל לַיְלָה בְּחֻצוֹת מַמָּשׁ, כָּל יְמֵי חַיֵּי לְעוֹלָם, חַק וְלֹא יַעֲבֹר. וְאֲזַפָּה אֶז לְהַתְגַּבֵּר פְּאָרִי לְעַסֵּק בַּתּוֹרָה וְעֲבוּדָה בְּאַמֶּת, "עוֹרָה כְּבוֹדֵי עוֹרָה הַנִּבֵּל וְכִנּוֹר אַעִירָה שְׁחָר".

[ב] לקוטי תפלות ח"א פח

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"א קמט, חצות)

"חֻצוֹת לַיְלָה אֶקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מַשְׁפָּטֵי צְדָקָךְ". מְלֵא רַחֲמִים, הַמְעוֹרֵר יְשָׁנִים וְהַמְקִיץ נֹרְדָמִים, הוֹסֵם וְחַמֵּל עָלַי, וְזַכֵּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׁאֲזַפָּה לְקוּם בְּכָל לַיְלָה וּלְיַלָּה בְּחֻצוֹת מַמָּשׁ כָּל יְמֵי חַיֵּי.

וְאֲזַפָּה לְהַתְעוֹרֵר מִשְׁנָתִי בְּחֻצוֹת לַיְלָה, בְּזִרְיוֹת גְּדוֹל, בְּלֵי שׁוּם עֲצָלוּת וְכִבְדוֹת כָּלֵל. וְלֹא תִתְגַּבֵּר עָלַי הַשֵּׁנָה וְהַתְרַדְמָה חִסּוֹשְׁלוּם, וְלֹא יוּכַל שׁוּם דְּבָר לְמַנּוּעַ אוֹתִי מִזֶּה. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחַסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים, תְּעוֹרֵר הַרוּחַ צְפוּנִית הַמְּנַשֶּׁבֶת בְּכִנּוֹר שֶׁל דָּוִד בְּחֻצוֹת לַיְלָה, וּמִשָּׁם יִמְשָׁךְ עָלַי הַתְּעוֹרְרוֹת, לְהַתְעוֹרֵר תְּמִיד מִשְׁנָתִי בַּעַת חֻצוֹת לַיְלָה מַמָּשׁ. "עוֹרָה כְּבוֹדֵי עוֹרָה הַנִּבֵּל וְכִנּוֹר אַעִירָה שְׁחָר".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה הִזְהַרְתָּנוּ בְּכַמָּה אֲזָהָרוֹת: "לְקוּם תְּמִיד בְּחֻצוֹת לַיְלָה מַמָּשׁ", כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּזֶה־הַמְּקוֹדֵשׁ אֲזָהָרוֹת נוֹרְאוֹת עַל־זֶה. אֵךְ אַתָּה יוֹדֵעַ: כִּי

רְבוּ הַמְּנִיעוֹת שֶׁמִּתְגַּבְּרִים עָלֵינוּ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְהַטְרִידֵנוּ מִזֶּה, עַד אֲשֶׁר אֲבַדְנוּ רֵב הַלַּיְלוֹת אֲשֶׁר בְּטַלְנוּ מִלְּקוּם בְּחֻצוֹת.

עַל־כֵּן בָּאתִי לִפְנֵיךָ אֲדוֹן כָּל רֵב לְהוֹשִׁיעַ, תֵּן לִי עֲצָה אֵיךְ לִזְכּוֹת לָזֶה לְקוּם תְּמִיד בְּכָל לַיְלָה בְּחֻצוֹת מַמָּשׁ, שֶׁהוּא תִכְוָּה אַחֵר שֶׁשָּׂה שְׁעוֹת מִתְחַלֵּת הַלַּיְלָה, בֵּין בַּחֲרָף בֵּין בְּקִיץ.

וְאֲזַפָּה לְהַתְעוֹרֵר אֶז בְּזִרְיוֹת גְּדוֹל, וְלִסְדֵּר תְּקוּן חֻצוֹת, לְאוֹנֵן וּלְקוֹנֵן עַל חֲרַבְּן בֵּית־הַמְּקֹדֵשׁ, וְעַל גְּלוּת הַתּוֹרָה שֶׁנִּמְסְרוּ רְזִיחַ לְחִיצוֹנִים, וְעַל חֲטָאֵי וְעוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי הָעֲצוּמִים וְהַרְבִּים שֶׁגָּרַמְנוּ כְּלִיזָה, וְהֶאֱרִיכּוּ אֶת הַגְּלוּת בְּיוֹתֵר, כֹּאֲשֶׁר נִגְלָה לִפְנֵיךָ יוֹצֵר הַכֹּל, כְּמָה וְכְמָה הֶאֱרַכְתִּי אֶת הַגְּלוּת בְּעוֹנוֹתֵי־הַרְבִּים, בְּכָלֵל וּבִפְרָט. אוֹי לִי וַי לִי, מָה אוֹמֵר מָה אֲדַבֵּר מָה אֲצַטְדֵּק, הַנְּנִי לִפְנֵיךָ בְּאִשְׁמָה רַבָּה, וּמָה שֶׁעָבַר עָבַר. זַכֵּנִי מַעַתָּה לְשׁוּב לְדֶרֶךְ הַיֵּשֶׁר בְּאַמֶּת, וְלֹא אֲזַבֵּד שׁוּם לַיְלָה מִלַּיְלוֹתֵי מְקִימַת חֻצוֹת.

וְתַהֲיֶיהָ עִמִּי תְּמִיד, וְתַעְזְרֵנִי וְתִשְׁמְרֵנִי, שֶׁלֹּא יִזְיַק לִי כָּלֵל קִימַת חֻצוֹת בְּשׁוּם דְּבָר, וְלֹא יֵאָרַע לִי שׁוּם חֲלֵי רֹאשׁ וְשׁוּם נֶזֶק מִזֶּה.

אָבִי שֶׁבְּשָׁמַיִם, הַקִּימֵנִי וְאַחִיָּה, זַכֵּנִי מַעַתָּה לְקוּם בְּכָל לַיְלָה וּלְיַלָּה תְּמִיד בְּחֻצוֹת מַמָּשׁ, בֵּין בַּחֵל בֵּין בְּשִׁבְתַּת וַיּוֹם־טוֹב, בְּשִׁבְתִּי בְּבֵיתִי וּבְלִכְתִּי בְּדֶרֶךְ, וְלִסְדֵּר תְּקוּן חֻצוֹת, וְלַעֲסֵק אֶז בַּתּוֹרָה הַרְבֵּה.

וְתַעְזְרֵנִי וְתוֹשִׁיעֵנִי, שְׁאֲזַפָּה עַל־יְדֵי סֹדֵר תְּקוּן חֻצוֹת, לְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל כָּל הַדֵּינִים, מִעָלַי, וּמִעַל כָּל בְּנֵי בֵּיתִי, וּמִעַל

לאונן ולקונן ולבנות הרבה על הרבן בית-
המקדש, על בית קדשינו ותפארתנו, בית
חינו וארץ ימינו, בית חמדתנו, צבי עדינו,
גאון עזנו, הודנו זיונו הדרתנו וקדשתנו.

אוי מה היה לנו, שגרמנו בעונותינו
להחריב בית-המקדשנו, מקום שכינת
עזך, מקום התורה והתפלה, מקום התגלות
אלקותך, אשר שם היינו יכולים להמשיך
עלינו השגת אלקותך, לדעת ולהפיר אותך
גם בזה העולם הגשמי ולהתדבק בך לעולם
ועד.

רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, מה
שעבר עבר, כי כבר נחרב בית-
מקדשנו, וכבר נסתלקו הצדיקים
בעונותינו, ומה דהוה הוה, אך על דא ודאי
קא בכינא, "על אלה אני בוכה עיני עיני
יורדה מים". כי בעונותי הרבים והעצומים
והכבדים מאד מאד במהות וכמות ואיכות,
גרמתי לעכב בנין בית-המקדש, ומי יודע
אולי גם בגלגול הראשון הייתי גורם
להחריב את בית-המקדש.

אוי לי על חטאי, אוי לי על עונותי, אוי לי
על פשעי, אשר עשיתי בגלגול זה
ובגלגולים אחרים, אוי, מה עשיתי, אשר
סחי ומאוס כמוני גרם להחריב ולעכב בנין
בית-המקדש וגאלת ישראל להשיבם
לארצם. אוי לי, שהחרבתי את בית-המקדש
בעונותי, ושרפתי את ההיכל הקדש,
והגליתי את בני-ישראל לבין העמים,
והארכתי את הגלות בליכך עליידי תאותי
הרעות והמרות.

רבוננו של עולם, אדון כל, אחרי אשר
כבר גרמנו בעונותינו מה שגרמנו,
והחרבנו בית-מקדשנו, ונסתלקו הצדיקים
האמתיים בעונותינו. עזרנו מעתה, שנופה
על-כלי-פנים לקום בכל לילה בחצות ממש,

כל בני ישראל עמו. ויהיה נמשך עלי בכל
בקר, 'חוט של הסד' מבקר דאברהם, ויקים
מקרא שפתוב: "יומם יצוה ה' חסדו,
ובלילה שירה עמי תפלה לא-ל חיי".
ונאמר, "ה' בהשמים חסדך, אמונתך עד
שחקים". ונאמר: "חדשים לבקרים רבה
אמונתך". יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי
לפניך ה' צורי וגואלי. אמן ואמן.

ג] לקוטי-תפלות ח"א קמב

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רמז, 'תיקו' ותיקון וקינו"ת)

ותרחם עלינו, ותלמדנו דרך האמת, איך
לאונן ולקונן על הרבן בית-
המקדש בכל-עת, ובפרט בכל לילה ולילה
בחצות ממש, ובימים של בין-המצרים,
ובפרט בתשעה-באב לומר 'איכה' ו'קינות',
בלב נשבר ונדכה באמת לאמתו. ונשפך
לבנו כמים נוכח פני ה'.

ויכמרו רחמיך על בניה, ותביא לנו את
משיח צדקנו מהרה, ויגאלנו
גאלה שלמה, גאלת עולם, ואז יתקן לנו את
בחינת התיק"ו, בתכלית התקו"ן, בתכלית
השלמות, ויהיה נמשך האות "נון"
מהקנו"ת לתיק"ו, ויהיה נעשה מתיק"ו
תקו"ן. ויתבטלו כל הקנות מן העולם,
ויתחבכו הקנו"ת לתקו"ן.

ד] לקוטי-תפלות ח"ב לג

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב סז, 'בראשית, לעיני כל ישראל')

ובכן תרחם עלי מלא רחמים, רב חסד
ואמת, מרבה להיטיב, מרבה
להיטיב, מרבה מחילה לחטאים וסליחה
לפושעים, עושה צדקות עם כל בשר ורוח.
ותזפני בחסדיך העצומים, ותעזרני
ותושיעני ותחזקני ותאמצני בדרךך
הנפלאים, שאזכה מעתה לקום בכל לילה
ולילה בחצות ממש, ולסדר תקון-חצות,

וְלִשְׁבֵר לִבֵּנוּ לְבָבוֹת הַרְבֵּה בְדַמְעוֹת שְׁלִישׁ
עַל עֲוֹנוֹתֵינוּ הָעֲצוּמִים שֶׁנִּרְמָו כָּל־זֶה, עַד
אֲשֶׁר נִשְׁאַרְנוּ כִּיתוּמִים וְאֵין אָב, כְּתוּעִים
וְאֵין לְבַקֵּשׁ, כְּרַחוּקִים וְאֵין לְקַרֵב, וְאֵין מִי
שֶׁיַּעֲמֵד בְּעַדְנוּ.

זִכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְקוּם בְּכֹל לַיְלָה בְּחֲצוֹת
מָמָשׁ, וּלְהִתְאַבֵּל עַל חֲרַבֵּן בֵּית־
הַמִּקְדָּשׁ שֶׁנִּחְרַב בְּעֲוֹנוֹתֵינוּ, וְעַל־יְדֵי־זֶה
נִזְכָּה לְעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ, שֶׁתִּנָּחֵם וּתְשַׂמַּח אוֹתְנוּ
מִהֲרָה, וְתִשָּׂם לְאַבְלֵי צִיּוֹן 'פָּאֵר' תַּחַת
'אִפְרָי'. וְנִזְכָּה לְהַכְנִיעַ הַמְּאֹרֵי־אֵשׁ כְּנֶגֶד
הַמְּאֹרֵי־אֹר, וְיִתְגַּבֵּר שֵׁם הַקֹּדֶשׁ, שֵׁם ה',
שֵׁם הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִיִּים - עַל־שֵׁם הַטְּמֵאָה,
שְׁמוֹת הַחֲיִצּוֹנִים.

וְיִתְבַטַּל הַשֶּׁקֶר לְגַבֵּי הָאֱמֵת. וְיִתְגַּלֶּה
וְיִתְגַּדֵּל וְיִתְפָּרֵס בְּכֹל הָעוֹלָם,
שֵׁם הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִיִּים, וּפָאֵרם וְהַדְרֵם
וְחַנֵּם הַקֹּדֶשׁ וְהַנּוֹרָא. וְנִזְכָּה לְהַכְלִיל בְּשֵׁמֶם
וּבְפָאֵר הַדֶּרֶת קִדְשָׁתָם, עַד אֲשֶׁר יִפְתָּחוּ
עֵינֵינוּ בְּאֱמֵת, וְנִסְתַּכֵּל עַל עֲצָמֵנוּ הַיָּטִב
בְּאֱמֵת, בְּכֹל הָאַרְבַּע יְסוּדוֹת, לְזַכְּכֶם
וּלְטַהֵרם וּלְקַדְּשֵׁם מִכָּל הַתְּאוֹת־רַעוֹת
וּמִדוֹת־רַעוֹת הַנִּמְשָׁכִים מֵהֶם, וּלְבַרְרֵם מִרַע
לְטוֹב, וּלְזָכוֹת לְכֹל הַמִּדּוֹת־טוֹבוֹת וּמַעֲשֵׂי־
טוֹבִים.

וְנִזְכָּה שֶׁיִּמְשַׁךְ עָלֵינוּ עַל־יְדֵי הַצְּדִיקִים
אֱמֵתִיִּים, מִחֵין קְדוּשִׁים וְטְהוּרִים,
עַד שֶׁיִּכְלְלוּ כָּל הָאַרְבַּע מַחֲיִן שְׁלֵנוּ, וְכָל
הָאַרְבַּע יְסוּדוֹת, בְּתוֹךְ הַיְסוּד הַפְּשוּט
הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, שֶׁהוּא הַצְּדִיק יְסוּד עוֹלָם,
שֶׁהוּא "הַנֶּהָר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת
הַגֵּן". וַיְהִי הַכֹּל נִכְלָל בְּשֵׁמֶךָ הַמְּיַחֵד
הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא.

וְתִמְהַר וְתַחִישׁ לְנַאֲלָנוּ, וְתִבְנֶה בֵּית
קִדְשֵׁנוּ וְתִפְאַרְתְּנוּ. וְיִתְגַּדֵּל,
וְיִתְקַדֵּשׁ, וְיִתְבַרֵךְ, וְיִשְׁתַּבַּח, וְיִתְפָּאֵר,
וְיִתְרוֹמַם, וְיִתְנַשֵּׂא, שִׁמְךָ מִלְּכֵנוּ, בְּפִי כָּל חַי
תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד.

☪ [ה] תְּפִלוֹת־וְתַחֲנוּנִים ח"ב ו ☪

(על־פי לקוטי־מוֹהַר"ן ח"ב קא, 'על־יְדֵי אֲמִירַת תְּקוּן חֲצוֹת')

וְזִכְנֵי לֹאֵר בְּכֹל יוֹם תְּקוּן חֲצוֹת, וְאַזְכָּה
לְפָרֵשׁ שִׁיחַתִּי לְפָנֶיךָ עַל־יְדֵי־זֶה
גַּם־כֵּן, הֵינּוּ שְׂאֵזְכָּה לְמַצֵּא אֶת עֲצָמֵי וְכָל
אֲשֶׁר עִם לְבָבִי, בְּתוֹךְ אֲמִירַת הַקִּיְנוֹת
וְהַמְזֻמּוֹרִים שֶׁל תְּקוּן חֲצוֹת, וְאַזְכָּה לְבָלִי
לְאִמְרָם עַל הָעֶבֶר לְבָד, רַק אֲזַכָּה לְכוּן
וּלְמַצֵּא בָּהֶם כָּל מַה שֶׁנַּעֲשֶׂה עִמִּי עֲכָשׁוּ
בְּפִרְטוֹת גַּם־כֵּן.

